TRAIANUS • ATENTAT LA VEŞNICIE

TRAIANUS

ATENTAT LA VEŞNICIE

MAXIME, REFLECŢII, RECVIEMURI

EDIŢIA A II-A, ADĂUGITĂ

GrafemaLIBRIS
2007

CZU 821.135.1(478)-84
T80

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
TRAIANUS
Atentat la Veşnicie: Maxime, reflecții, recvie-muri /TRAIANUS. — Ed. a 2-a, adăug. — Ch.: Ed. «Grafema Libris», 2007 — 156 p.

ISBN 978-9975-52-012-6
500 ex.

Rostirea Preaființei

Prelegeri de–o secundă

Poftă–aleasă la cetirea cerului din voi.

***

Caut şi nu mai aflu adevărata viaţă a lucrurilor
ce mă sunt.

***

Sub aceste zări dumnezeiesc de albastre
sunt un zbor rănit, şi mereu tămăduit, al Clipei.

***

Cel mai dificil lucru pe care l–am cunoscut în viaţă
am fost eu.

***

M–aţi ajutat cu nimic, lucru pentru care
vă mulțumesc.

***

Esenţialul în viaţă e moartea, esenţialul
în moarte e viaţa.

***

Satul mi–a fost leagănul de tristețe, dar şi de
veşnică speranţă, pentru că, petrecînd cu lacrima
pe cei dragi duşi în stele, n–am uitat să las sufletul
mereu nezăvorît.

Dacă nu posedăm murirea,
degeaba mai cunoaştem Vieţuirea.

***

Probabil, numai pe cei ce se iubesc la nesfîrşit
Dumnezeu îi cheamă la braţ, în casa lui de văzduh.

***

Limba în care–mi gîndesc poezia e una studiată în cer.

***

Cugetul meu zilnic vîsleşte în apele incerte ale
realităţii.

***

Într–o lume arhidominată de nonvaloare a gîndi
pozitiv e o anomalie, nici ţie însuţi trebuincioasă?

***

Suntem cu tristeţea lumii de–o tăcere înfrăţiţi.

***

Vîntul vorbeşte cu statuile nopţii din zare.

***

Luna şi stelele sunt cărţile de care–mi va fi dor
şi în moarte.

Dumnezeu a demonstrat pe parcursul istoriei
că ştie să fie şi cu poporul român.

***

Metafora e o floare–n glastră, unduită de Dumnezeu
la geamul eternității.

***

La orizontul gîndirii m–aşteaptă oricînd un poem
cu o ceaşcă de lacrimi în mîini.

***

Să dai viață muririi — ce splendoare!

***

Numai scrisul mă mai poate vindeca de uitare.

***

Inimile, ca nişte crini în floare, sunt însetate
de zări fără seamăn.

***

Nu mai citi nimic. Toți o țin într–o minciună
şi tu le–o plăteşti.

***

Simfonii cereşti sunt grădinile din inima noastră.

Fiul cantabil al toamnei, Licu Goncear, prin cîntecele sale realizează o radiografie sentimentală a tristeții. Una răbufnitoare ca o imensă cascadă, revoltîndu–se în saloanele sufletului fiecărui muritor, care nu poate rămîne singur, precum Bacovia, dacă ştie să asculte muzica cerului din inima lui Licu Goncear.

***

În doină regăsim toate dramele fără sfîrşit ale spiritului românesc. Mă zgudui de atîta tragism cît conține în ea.
Aur popular avem depozitat în această oglindă de Dumnezeu, în care ne privim sufletul. Pruturi de lacrimi mă inundă atunci cînd ascult doina ce apare la uşile noastre bătînd şi glăsuind în amintirea țării întregi.

***

Eminescu e dorul nostru extraordinar şi plenipotențiar de Infinire.

***

Uneori îmi vine să m–arunc în văile anonimatului, munte să fiu cu schit de mierle–maici.

***

Mergem înainte spre… trecut.

Noi am fost întotdeauna, deşi prea mulţi au rîvnit
să nu fim cu adevărat.

***

Sufletul meu evadează zilnic în marea dezlănţuită
a tăcerii, cu gînd să v–aducă hrisoave de coral
în permanenţă.

***

Toţi se vor supăra pe tine. Pentru că–ai devenit,
în sfîrşit, liber. Iată că cei ce se credeau părinţii
legitimi ai democraţiei, n–o mai acceptă.
Libertate înseamnă să poţi să le dai şi palme
(motivat, desigur), iar ei tocmai cu asta nu vor
să fie în nici un caz de acord.

***

România e ţara înfiată de mult de lacrima lui
Dumnezeu.

***

De–acum vei fura ca–n codru. Nu te va aresta
nimeni. Vezi, dacă ai intrat la timp în partid?

***

Ca un veşnic vinovat fără vină, Basarabia serveşte
pe tavă coşmaruri politice cu gust viciat de iad.

Timpul azvîrle cu pietrele ce suntem în ciorile cocoțate, ca nişte politicieni, pe gardul Infamiei.

***

Vîntul are un vis: să ne vadă–n surghiun pe insula istoriei defuncte.

***

Te–au deconspirat. Ți–am spus de–atîtea ori să nu crezi ce–ți promit oligarhii.

***

S–a întristat lumea, aflînd în sfîrşit că nu se poate judeca doar cu Dumnezeu.

***

Dumnezeu — creatorul de lumi celeste, înveşmîntate în mirare, inspiră şi influențează creația lui Ghenadie Ciobanu. Muzica religioasă impulsionează vrerea de absolut a compozitorului, în care, ca–ntr–un cer nesfîrşit, inima e o pasăre planînd mereu între vis şi uitare.
Pasionat incurabil de tot ce poartă chip şi sens de mister, oriunde s–ar afla depozitat acesta, Ghenadie Ciobanu încearcă, şi reuşeşte, să creeze opere–simbioză, unde artele cuvîntă, în definitiv, printr–un singur grai: cel al muzicii.

Sunt lideri deprinşi să facă politică pînă la paroxism.

***

Sub soarele însîngerat trăieşte prinţul iernii,
domnul Leru–i Ler.

***

Filomela e condamnată să ne însenineze vieţile triste
cu–ale ei triluiri în orice zi.

***

De–ar veni mama acasă, i–aş aduce–n dar un lan de
maci înfloriţi în luncile copilăriei din mine.

***

Numai atunci cînd muzica va guverna omenirea
popoarele vor fi cu adevărat fericite şi
împăraţii — şomeri.

***

Am proclamat frica limbă de stat, minciuna — steag
unicolor şi–am devenit statui ale pierzării eterne.

***

Eminescu e aidoma unui copac mereu înflorit de
metafore, prin care heruvimii umblă ca nişte albine
să ia cîte un snop de lirice.

Sunetul abundent al Cornului de Aur al Limbii Române răsună cutremurător pînă în Dumnezeu.

***

Cosmosul cu sferele lui unduitoare în armonie nu e decît un spațiu imens rodind sunete strălucitoare. Numai creatorul adevărat poate fi răsplătit de bonomia cosmosului c–un braț de sunete de cristal.

***

Harul autentic nu are vacanțe.

***

Lucrurile merită şi trebuie să fie gîndite în alt registru, adică simplețea (în aparență doar) a copilăriei e complexă, totuşi, ca raportare la existența umanității. Simplețea complexă! — iată cum poate fi definită esența muzicii pentru copii, scrisă de Ghenadie Ciobanu.

***

A îmblînzi oceanul infinit de sunete dezlănțuite în univers este un har, care nu–şi poate face loc decît în oamenii aleşi de neuitare.

***

Încă nu ştiu spune întregului — adevăr.

Creatorul e copia fidelă a unei idei, devenită de multă vreme o ctitorie zidită din turnuri înalte de sunete, unde străjuitoare la geamul din cer este Luna şi preot e Timpul.

***

Mi–i drag de oamenii cu care exist în Adevăr.

***

A încercat diavolul să schimbe culorile florilor, dar, pînă la urmă, în ele s–a înecat.

***

Am divorțat de moarte, dar tot mai e loc pentru dînsa în inima mea.

***

Eseul e haina de lucru a săptămînii şi numai poezia e straiul de gală–al duminicii.

***

Doar Dumnezeu, Marele Învățător, e în drept să ne pună note la purtare.

***

Muzica, femeia şi floarea sunt supremele creații pe care le–a putut făuri vreodată Dumnezeu.

Unii cred că sunt importanți în timp ce reprezintă nonvaloarea.

***

Politica e cîntecul de leagăn al celor maturi.

***

Oameni de excepție nu sunt pe pămînt? În caz că ar fi, aceştia ar trebui să facă parte de mult din guvernul lui Dumnezeu ori, cel puțin, să lucreze grefieri sau copişti în vreo secție de cadre în cancelaria cerului?

***

Blestemată să fie soarta poeziei româneşti din Basarabia, arsă pe rug şi veşnic renăscînd asemeni Păsării Phoenix?!

***

Totul Universal poartă un nume: Dumnezeu.

***

E semn rău că lucrurile umilitoare, care ar trebui să ne cutremure pînă–n străfundurile existenței, devin norme ale conduitei colective, iar noi ne tot ascundem după adevăr ca după degetul unor panglicari aburcați de voturile noastre în vîrful piramidei de stat.

Cei care nu au nimic comun cu literatura o jurizează abject.

***

Pe „Frunzele de dor“ ale lui Ion Druță
Dumnezeu filosofia cerului a picurat.

***

Întîmplarea sau providența au făcut ca mama mea să se fi născut în satul Temeleuți, Camenca, de unde–şi are obîrşia şi interpreta sufletului îndurerat al Basarabiei, Ana Barbu.
Cîntecele sale pot fi asemuite cu nişte rugi de dragoste adresate cerului, în care–și are casă de veci Dumnezeu.
Sunt sigur de un lucru: fără vocea inconfundabilă a Anei Barbu am fi fost văduviți de speranță şi mai trecători sub stele. Însă, avînd–o pe ea, parcă şi cerul, mai mult ca oricînd, ne are.

***

Între viață şi moarte trăiesc fericit.

***

În sfîrşit m–am determinat: Numai moartea merită să–mi aparțină cu adevărat. Viața? Dar ea n–a fost decît un bun comun al tuturor întristărilor.

Lacrimă furată cu vedere cu tot — Basarabia.

***

Sunt lucruri ce nu cad niciodată din sufletul călătorului sub cer. (De)cad imperii, lumi şi doar visul, care e muzica celestă din privirile înrourate de–atîta tristețe, e Statornicia.

***

Cea mai exemplară profesoară de ură e doar bunătatea.

***

Iubire, să ne dăm întîlnire în crîngurile înflorite cu maci ale limbii române.

***

Numele morții surîde pe buzele tuturor crinilor din mine.

***

Unicul tezaur pe care nu ni–l poate fura nimeni e folclorul românesc.

***

Victor Teleucă, un academician al sufletelor îmbolnăvite de cer–de–poezie.

Adevăratele opere valabile pentru eternitate
nu se perimează de la o lectură la alta.

***

Poezia este arta Muririi dansînd pe tăişul Mirării.

***

Un cîntec frumos e un război cîştigat în permanenţă.

***

Poetul e un personaj plin de ciudăţenii «frumoase», dar care nu fac parte întotdeauna din palmaresul unui scriitor adevărat.

***

Stelele par cîntece botezate de harul poetului.

***

Vecia se cîştigă, dar te obligă.

***

Dacă nu pun Dumnezeu în lucrările mele,
eşecul este iminent.

***

Există scriitori şi membri ai organizaţiilor de scriitori. Să nu–i confundăm, totuşi.

Cînd vin sărbătorile de iarnă parcă tot universul coboară pe pămînt să împartă splendori celor ce sunt în aşteptarea colindătorilor de viață lungă.
Atunci omul nostru, primenindu–şi sufletul în odăjdii alese de An Nou, şi–l redeschide pentru–a primi în el eternitatea lumii ca pe–o poveste fără–nceput şi sfîrşit, dar doldora de dumnezeire şi netrecător adevăr.

***

N–avem încotro. Va trebui să trăim şi în moarte.

***

Măsurariul suferinței unui plop este egal cu plînsetul ierbii cosite de secera lunii.

***

Trezit de flamura lucidității e timpul. Atunci cînd ne trece în somnul neantizării.

***

Trist nu pot fi cîtă vreme mă dau în scrînciobul imaginației.

***

Părinții mei au fost mai mari luptători pentru adevăr decît mine. Ei au murit în adevăr. Eu abia aspir la el.

Etern de muritor, timpul e unicul posesor al cheii de la safeul cu adevăruri al clipelor mele.

***

O lucrare prezintă interes atîta timp cît nu e supusă editării. Apărută, e asemeni unui plop defunct, căruia i se caută urgent un mormînt în oameni şi nu i se găseşte loc decît în vînt.

***

Azi eşti în şaua timpului, victorios. La noapte poţi fi, înfrînt, sub copitele lui.

***

Uitarea e cartea de vizită a Memoriei lumii.

***

La curtea minciunii cu zilieri năimiți e în toi strangularea adevărului.

***

Cu litere înroşite în focul încins al prostiei se potcoveşte burtăverzimea istoriei.

***

Mama e un întreg univers, spre care–mi pleacă zilnic sufletul.

Nicolae Botgros se confundă frumos cu însuşi cîntecul popular românesc de inegalabilă calitate şi irepetabil har artistic. Orchestra «Lăutarii», al cărui mentor e, dacă ar evolua în fața Zidului Plîngerii din Ierusalim ar stoarce plînsete din orice zeu sau sfînt spectator. Răsplata lor ar fi chiar aplauzele de lacrimi ale nemărginirii.

***

Noi nu gîndim viitorul. Prin tot ce făptuim reactualizăm trecutul şi–atît. Exemplu? Sunt copilul *trecutului din viitor*.

***

Izvoarele sunt interpreții neîntrecuți ai divinului.

***

Rîd pentru că nu mai am puteri să plîng.

***

Grigore Vieru a impus Abecedarul ca prim univers în educația copiilor.

***

Țăranii sunt ca nişte copii de–ai lui Dumnezeu, care îşi duc pe umeri, spre leagănul cerului — visele neîmplinite.

Ne putem lipsi de multe lucruri. Nu însă şi de vocea Tăcerii, pe care–ar fi trebuit s–o cerşim la instanţele cerului, de n–ar fi existat.
Ea ne are, pe cînd noi va trebui să depunem eforturi întru a o merita.

***

Acolo, pe unde nu poate trece nici pasărea în zbor, — trece cîntecul.

***

În fața mării — ca–n brațele infinitului.

***

Venim din tradiție. Nu putem rămîne în ea.

***

Viața e un război cîştigat o clipă şi pierdut continuu.

***

Pictura e marea artă–a tăcerii mascate.

***

Noi suntem o parte integrantă a unui spectacol înscenat de providență. Acolo e un regizor peste toți regizorii lumii, iar noi suntem doar actori într–un spectacol, unde nu mimăm bucuria, dar chiar o trăim.

În doina bănățeană e o împletire miraculoasă de ceață şi lumină, care pînă la sfîrşit devine ființare a propriului nostru destin sub cer.

***

Efigia sufletului poemelor mele, urma lor, e numai în tăcerea scînteind.

***

Urîndu–mi duşmanii, aş putea ajunge într–o zi să–mi fiu mie însumi inamic inveterat, de neînvins.

***

Drumurile României sunt semănate cu istorie, presărate cu flori de–amintiri şi–ncărcate de dovezi netrecătoare că am fost să nu murim cu–adevărat.

***

Paul Goma e o personalitate distinctă a neamului românesc exilat în propria țară, cu tot cu țară veşnic dus de–acasă în lumea ce–a rodit eternitate.

***

Într–o lume în care există mări de nepoeți, care se vor a fi, munți de nonvalori, cultura a ajuns o tagmă în care–şi au refugiu toți nechemații. Dacă sunt un poet, este enorm de mult.

Neamul acesta, sfîşiat de blestemul istoriei şi parcă fiindu–i hărăzită cununarea cu moartea ca menire în timp, părea să poarte pecetea fără–de–rostului, lipită irevocabil pe destin. Dar, dovadă că nu toate cele zidite de om sunt şi de neschimbat, Dumnezeu aduce din vreme în vreme neamurilor văduvite de noroc cîte un semn de netrecere pe care–l răsfiră între seminții. Poate că drept recompensă pentru suferințele sale, din care istoria i–a potrivit sumbre veşminte de gală, neamului acesta i–a fost dăruit de Dumnezeu un glas îngeresc ca să–şi poată vesti ființarea. Astfel, după o noapte cît un veac al tristeții, lumea din noi s–a trezit împrimăvărată de vocea lui Radu Marian — unică stea în universul sonor al tainelor toate.

***

Natalia Barbu e o floare de nu–mă–uita căzută în privirile tuturor.

***

A purta miracolul visat în buzunarul de la piept sau în poşeta iubitei nu înseamnă deloc că–l ai, că–l vei avea sau că l–ai avut vreodată, cu toate că vei presta totdeauna, această mizerabilă minciună a fericirii unei lumi, sortită de la naştere a fi o Afrodită. Nefericită veşnic Afrodită.

Existăm într–un castel de nisip, dorind ca el să fie cît mai mult de cristal, dar, totuşi, lumea care domină această realitate a făcut ca Poezia să se exileze între paranteze, amplasînd–o la capitolul *Etcetera*. Cred că va fi să vină un timp cînd cuvîntul *etcetera* nu va exista pentru cultură.

***

În doina strămoşească se conține adevăratul nostru suflet, de neclintit, nici de noi.

***

Poetul e dator să fie liber în propria lui puşcărie — Scrisul. Cînd neamul său sîngeră pe baricade poetul nu trebuie să stea închis în găoacea sa şi să–şi corecteze poemele din sertare.

***

Deşi muzica este împărăteasa artelor, poezia e inima ei.

***

În folclor se regăsesc poeziile cutremurătoare ale neamului şi poezia îşi are izvorul din munții de aur şi har ai folclorului.

***

Pămîntul e copilul țăranului român.

Fiecare poet să–şi creeze o iluzie. Şi dacă nimeni nu–i acordă vreo şansă, atunci să–şi acorde el însuşi întreg universul.

***

Cerul gîndirii noastre e atît de insignifiant, încît e onorabil să nu discutăm despre asta.

***

A muri este o artă extraordinară. Moartea nu e cel mai monstruos lucru din viața unui pelerin. Poate fi chiar înduioşătoarea sufletelor noastre cîteodată. Pe cît o aşteptăm mai tare, pe atît se îndepărtează de noi şi nu trebuie urîtă, fiindcă în cazul cînd o îndepărtăm putem avea în persoana ei echivalentul unui real duşman.

***

Sunt destine care se transmit prin ereditate. Destinul tatălui meu şi al subsemnatului sunt similare cu cel al Păsării Phoenix.

***

Să readucem acasă sufletul Poeziei, în matricea ei spirituală, pentru vecii. Abia atunci, Poezia va fi să revină la locul ei inițial, destinat de cer, — în sufletul omului.

Doresc Poeziei milenare a neamului nostru poeţi — vîrfuri de lance, pe potriva frumuseţii sale, de netrecut.

***

A bea din vinul tristeţii pentru mine e un mare deliciu.

***

Moartea face parte, inseparabil, din destinul nostru şi e bine să–i scriem drumul cu cîntece.

***

Sufletul e o hieroglifă din pergamentele cerului.

***

Să întîrziem măcar cu o clipă miraculoasă intrarea copilului în dramele vieţii.

***

Aproapele perfect e numai visul, însă şi el ne uită uneori.

***

Folclorul este cerul suferinţei noastre. Într–acolo mergem să ne privim, în apele folclorului curat, în oglinzile lui nepămîntesc de frumoase ca într–o lacrimă cîntînd de dor prin oase.

Dumnezeu s–a contopit cu cerul şi cerul cu Dumnezeu, încît acum se oglindesc unul în celălalt cu desăvîrşire.
Eu ştiu că atunci cînd ninge — tăcerile şoptite ale lui Dumnezeu ning. Eu ştiu că atunci cînd plouă ţăranii strîng în ulcelele vederii lacrima lui cerească şi o beau.

***

Cel mai important poet pe care l–am cunoscut vreodată este Folclorul Românesc.

***

Întîistătătorul durerilor mele e Dumnezeu. Atunci cînd El le spune, eu înfloresc în al tăcerii grai.

***

Nicolae Fabian, stăpînind metafora, a ajuns să fie înrobit de măreția ei.

***

Nicolae Dabija, atenţionînd orice guvernare indezirabilă, deveni pînă la urmă el însuşi o instituție a dreptății.

***

Într–o zi o să–mi întîmpin moartea, îmbrățişînd–o ca pe–o fericire visată de prea de mult.

Vi–s poetul care se contrazice mereu: cioplitor în marmora vie a versului şi–un barbar fără leac.

***

În grădina neasemuită a Poeziei, Blaga e un trandafir logodit cu vecia.

***

Anatol Codru de mult nu se mai reprezintă pe sine, ci pe noi, operei sale rezervîndu–i–se încă de acum un loc meritoriu în postumitatea ei niciodată postumă cu adevărat.

***

Lumea furişată din basmele copilăriei mele s–a spart în țărîna din ochii tăi. Un colț de rai pămîntesc o credeam, dar m–am mințit cum nici nu bănuisem.

***

Glasuri de izvoare mă–ntîmpină şi mă petrec, şoptindu–mi visul împlinit să–mi fie.

***

Semănați pe aste locuri din neguri de ani, păstorii au legătură directă cu cerul, fiind purtătorii fideli de univers pe văile ce le mîngîie paşii cu brațe verzi de rouă–n dimineață.

Dacă poezia e numai un colț de cer, atunci Muzica e chiar cerul întreg.

***

Va trebui să facem totul ca limba română să nu dispară–ntr–o zi undeva, în străfundurile marii istorii.
Nu putem să nu fim conştienți de faptul că ea n–a revenit definitiv acasă printre copiii ei, sălăşluind în limbă ca–ntr–o cazemată spirituală de nezdruncinat.
Bătută de toți nevrednicii vremii, pusă la zidul infamiei, ea n–a ştiut să moară nicicînd cu adevărat.
Nu vom trece nejudecați din această lume, dacă nu vom contribui, vorba lui Ienăchiță Văcărescu, la «creşterea limbii româneşti şi–a Patriei Cinstire».
Limba română e maica unică şi legitimă a poporului român, din care am fost de la începutul existenței umane să facem parte.

***

Baladele, doinele şi cîntecele de dragoste sunt scrisorile noastre sonore, de dor, către cei duşi în depărtări sihastre.

***

Folclorul, Biblia populară a românilor.

Prin luminişul muzicii frumoase Poezia înaripată se–aude venind.

***

Prietenii cei mai buni sunt în stare să–ți transforme visele în coşmar. Atîția ani am crezut că duşmanii mei au fost alții şi am uitat să mai mă gîndesc la prieteni.

***

Amintirea e veşmîntul cel mai de preț al gîndirii umane.

***

Basarabia fără viață riscă s–ajungă şi fără moarte–ntr–o zi.

***

Vai, am rămas un popor mioritic şi nu unul profund gînditor.

***

Harul unora ține loc de frumusețe, frumusețea unora ține loc de har.

***

Cuvîntul *ma–ma* furat şi frînt ca mărul de la geamul uitat al copilăriei.

Că sunt pus la index? Dar Dumnezeu de cîte ori a fost contestat şi interzis? Fiecare om poate şi trebuie să fie contestat. Cu condiția că este şi merită să fie pus în carcera barbară a–ndoielii.

***

Locuiesc în comuniune cu tăcerea ca s–o pot cuvînta într–o zi.

***

Dîndu–şi binețe ziua şi noaptea, viața şi moartea — ce poezii frumoase, dar fără sens.

***

Pe tata nu l–am cunoscut niciodată în viață.
Sper să–l cunosc în moarte măcar.

***

În toamnă cad frunzele peste morminte ca nişte odăjdii de iarnă.

***

Am tot sperat sufletul împodobit în straie de cîntec să strălumine în toți.

***

Totul are importanță în viață. Chiar şi cum mori!

Sunt oameni care nu există în nici un fel.

***

Aproape că nu mai e loc de sfințenie în nici un sanctuar.

***

Nimeni nu–nvinge pe nimeni. Întotdeauna triumfător este doar Preaînaltul.

***

Pentru Ion Aldea–Teodorovici chitara a fost chiar inima lui.

***

Iubirii îi găsesc mereu în sufletul meu o chilie.

***

Eu nu mi–am acordat niciodată prea multă atenţie, de aceea mă mir cum de moartea mă ia în serios tot mai mult, copleşindu–mă cu sărutările ei.

***

Războaiele sunt repetiţia generală a sfîrşitului Lumii.

***

În zori de zi mai mor o dată.

Timpul e fără suflet, dacă nu–l animă oamenii.

***

Dacă aş fi jertfa scrisului meu, aş spune că am destin de prizonier fericit. M–aş preda cu mare plăcere. Scrisul mă scrie? Poetul Victor Teleucă, drag inimii mele, mi–a spus într–o zi acest lucru. Zicea: «Traianus, tu, probabil, doar ții mîna să scrie, în rest ceva atemporal, survenit din galaxii, dictează scrisul mîinii tale». Scrisul este o mare delectare, ca şi muzica, pe care–o consider prima dintre arte. Sunt sigur că un scriitor nu este obligat să scrie mult pentru a rămîne în «Istoria unei secunde». Dar mai sunt sigur că fiecare scriitor are un mod predestinat din cer de a scrie şi totul rezidă în regia destinului, stăpînă a toate.

***

Să ne iubim artiştii de certă valoare în timpul vieții lor pe pămînt.

***

Mă tem c–aş putea trăi puțin şi cu rost. M–aş îngrozi de–aş putea viețui mult şi fără noimă. De viața creativă îmi este silă şi dor în acelaşi timp. Ador şi urăsc Poezia, o înlănțui şi o îmbrățişez, o alung şi o chem ca pe–o iubire neasemuită a sorții.

Doar cîntecul vîntului mai poate zbura peste vămile închipuirii.

***

Prutul mi–a fost abecedarul copilăriei. Pe fața–i am citit poveştile cerului.

***

Orice copil e o dragoste nouă răsărind sub cer.

***

Cîte comori sălăşluiesc în țara din noi?
Tot mai puțină lume crede în ele, blestemîndu–le, ca pe întîia vină a nevolniciei sale.

***

Suntem progeniturile unui timp tragic de prihănit. Priviți în zori, cînd copiii se–ndreaptă spre şcoala fără–de–rostului nostru.
Ei trec înveşmîntați în haine de mîhnire națională şi orice improvizare de surîs e zugrăvită pe fețele lor ca un semn de carte citită de vînt.

***

Tăcerea lui Mihai Cimpoi, în unele cazuri, poate fi mai aplaudată decît pupăturile unor mangafale literare care mă complimentează.

Am zburat într–un stol de vulturi, care m–au aruncat din tării în brațele beznei fără sfîrşit. Am rătăcit, orbecăind prin ea, dar am însuşit esența legendei străvechi: Dacă ştii să mori — poți să renaşti.

***

Fac parte dintr–o generație înstrăinată de chiar sufletul ei. Şi–a extirpat de bună voie baza Poeziei — Marele Suflet şi acum nu mai ştie unde–ar putea să–l găsească.
O generație ratată haristic, lîncezitoare, care a propulsat bîrfa ca gen literar cu cei mai numeroşi aderenți.

***

Cineva mereu va ști să culeagă roadele prinosului nostru întru libertate şi temeinicia unei idei naționale — cea de Țară Unică sub soare.

***

Nu m–aş mira, dacă bucuria sufletului omenesc ar rămîne doar în poveşti.

***

Cîntec fericit, cîntec de rană — multe cîntece trăiesc în mine. M–ar înspăimînta ziua în care tămada lor cerească mi–ar lipsi.

Sunt un cîine pustiu, cu–o garoafă în gură
şi–n minte mereu c–un poem.

***

Sunt un personaj insidios, îmbunat uneori
de un cîntec.

***

Celor ce mă urăsc le fac loc în inima mea.

***

Arta este vama dintre iad şi rai.

***

Nu–mi pot explica multe lucruri. Copilul din mine
nu–nțelege de ce plutim pe–o mare de lacrimi şi
ducem în spate munții nedormirii?
Toate poemele mele sau momentele de gîndirism,
cum le zic, sunt nişte pastile de antidisperare,
dar nu le mai solicită nimeni prin farmacii.

***

Muzicalitatea poeziei sporeşte prin cîntarea inimii,
ea însăşi fiind cîntec de stea.

***

Cel mai frumos nume este doar cel al iubirii.

Numele meu e un… prenume scurt, uşor de memorizat şi de… uitat.
Cine mă uită repede nu m–a urît destul.

***

Scriu întotdeauna, oriunde, în prezența arborilor, florilor, sub un cer favorizîndu–mi creația. Înclin să cred tot mai mult că Poezia este un dat (dar) continuu, pe cînd norocul e ceva foarte trecător, iluzoriu şi ocazional.
Doar scriind pot da mîna cu Dumnezeu, aşa cum o fac țăranii din Apuseni în orice dimineață.

***

Rămas fără mamă, simt cum cerul se surpă mănăstiresc peste mine şi, singur cum n–am fost nici în vise, sunt înfiat de vînt. Marele Singur!

***

Dacă n–aş crede în mirajele unei fericiri adevărate nici n–aş mai ființa.
În cazul lipsei unui suport ideatic de durată, omul trebuie să se reinventeze pentru a da viitor existenței sale.
Eu cred într–o idee monumentală — ideea națională, care, precum soarele, apune–n orice seară şi mă–ntristez cînd uită să răsară.

Moartea face parte din palmaresul fundamental al vieții. Stingerea păstorului Mioriței este acceptată ca o revelație, o trecere firească spre altă nebănuită lume, încărcată de mister şi sensuri. Noi, cei care suntem de multă vreme nişte tragedii sentimentale, nici nu ştim că moartea ne vizitează orişice casă, ne populează orişice vis şi ne caută–n soartă.
Meritul de a mai fi rămas pe pămînt e şi al ei, pentru că sufletu–n ea nu a murit detot.
Ştiința despre moarte (murire) este un tratat esențial care face referire la cele trei principii de bază ale existenței: Viață, Dragoste, Moarte, dar însăşi gîndirea filosofică despre murire nu exclude viața dragostei în ea, moartea fiind aşteptată uneori ca o rarisimă fericire, izbăvitoare de răni şi tristeți.

***

Eu sunt cuvîntul ce coboară (care mustră) zeii — iată un portret niciodată complet ce vă are.

***

Să mă înțelegeți corect: Scriu cu o mare plăcere şi versuri nerimate, deşi posedă şi dînsele o rimă interioară ascunsă, altfel Nicu Alifantis nu le–ar fi cîntat atît de lesne.
Rima, însă, e o haină de gală a Poeziei, e un cîntec al ei.

Un alt popor nu ne poate da nici Dumnezeu. Actualii şefi politici, dacă pot fi numiţi vraci ai societăţii, atunci sunt nişte medici de bani gata. Poporul nostru a fost zăpăcit de toată păsărimea politică cu scorburile la Chişinău, iar scriitorii adevăraţi sunt aruncaţi pe şinele de fier ale minciunii galopante.

***

Pentru mine Ţara nu se identifică doar cu numele ei. România, pentru cine vrea să–nţeleagă, înseamnă infinit mai mult.

***

Greşesc şi eu. Sunt doar un om.
Şi poate nu numai atît.

***

O Uniune, devenind pe zi ce trece vasală scribilor care nu trebuiau nici contra plată admişi să facă parte din ea — este o cetate în curs de pierzare. Adevăraţii ei templieri fiind striviţi prin tăcere, destinu–i mi se pare unul de condamnat.

***

Existenţa umană e formată din clipe, în baza lor zidindu–se eternitatea.

Femeia e ca o bibliotecă, avînd mai multe etajere, unde găsim o carte, un cîntec sau un surîs. Femeia e, poate, chiar cartea în care trăieşte vecia visată. Citind–o, ne dăm seama, că n–are cuprins, nici sfîrşit.

***

Avem parte de mulţi salvatori ce s–au dovedit în timp falşi rîvnitori doar de prăzi.
Ei au confundat istoria cu o vînătoare de fazani şi beneficiul Ţării — cu al lor.
Suntem conduşi de o oligarhie vasală Kremlinelor toate şi–n cazul încercării ruperii cercului vicios în care am fost plasaţi, cutezătorul din noi va fi sfîşiat de hienele regulii de joc fără cîrtire.

***

Dacă–ntr–o zi ar apare printre noi Conu' Caragiale ar avea atîtea motive şi teme de satiră, încît nu i–ar ajunge o nouă viaţă sub cer.

***

Îmbinarea tradiţiei cu modernitatea — iată sintagma cea mai sigură a netrecerii clipelor, care poate fi o definiţie a Poeziei.

***

Visul este mesagerul gîndurilor noastre în somn.

Iubirea e un dar al inimii ce–l cîntă sîngele.

***

Bacovia ne încîntă cu–o mare tristețe.

***

Fiecare poet e sau nu e titularul unei formule unice de transcris Cerul în cărțile inimii lui. Aş asemui poetul cu un plop fericit, gravid de păsări ori sumbru, părăsit de ele, plop, prin care bat din aripi gînduri, zboruri nenumărate sau este vizitat numai de vînt.

***

Dumitru Matcovschi are un destin asemănător cu cel al Basarabiei sfîşiate şi trasă pe roată, dar jertfa sa pe altarul renaşterii naționale este un monument viu în inima mea. Salvat printr–o minune de sub şinele Dezastrului, el n–a abdicat de la adevăr, fiind în opoziție față de orice Putere, numai nu față de propriul popor.

***

Ion Ciocanu, oşteanul de frunte al limbii române.

***

Regretul e postfața unei iubiri.

Poezia e umbra serafică a inimii mele.

***

De cîte ori am preconizat să–mi fac cunoştinţă cu mine însumi şi tot nu m–am prezentat niciodată la rendez–vous.

***

A–ţi gîndi propria moarte precum îţi scrii numai inima.

***

În fiecare bărbat sălăşluieşte un Adam, dar nu în orişicine dau merele în pîrg.

***

În momentul cînd se transmite poezie sau muzică proastă s–ar cuveni să se spună:
«Această „cultură“ de consum curent e dăunătoare spiritului Dumneavoastră».

***

Vîntul e consulul de onoare al cerului.

***

Cine nu a fost poet în copilărie are prea puţine şanse de a mai fi un cer.

Limba română e invincibila noastră armată.

***

Bucovinenii înstrăinați au rămas singuri cu suferințele lor, furîndu–li–se pînă şi ultimul licăr de nădejde, cu grijă în suflet păstrat.

***

Fii fericit că ştii cînta lucrurile tăcute, şi dacă poți chiar fii tu însele.

***

Ana Blandiana e o poetă a cerului, înrudit cu pămîntul.
Poezia ei o fi sărbătoarea inimii înrourate de cîntecul fremătînd în lumina evlaviei. Scrisul ei — purgatoriu de dimineață.

***

Muzica e un geniu al binelui într–o lume dominată de geniul răului.

***

El era mereu acelaşi, dar cu femei diferite.

***

Timpul istoriei scutură de zgură cărțile poeților lumii.

Să nu excludem speranța din fiecare, astfel ne vom rumpe fatalmente chiar noi pre noi din istoria fără sfîrşit a umanității. Să încercăm (chiar dacă doare) să mai fim, să ne întrebăm şi să ne răspundem în graiul iubirii de neam ce ne mai ştie.

***

Pe noi misterul ne–a numit poeți.

***

Nu vor îmbătrîni nicicînd poeții ce ştiu să vegheze frăgezimile literaturii.

***

Copilăria e predilecția poeților candorii, bolnavi de–o boală dulce de care nu se vor putea vindeca vreodată.

***

Cerul literaturii noastre cu cît are mai multe nume dotate cu har, cu atît e mai înstelat şi frumos.

***

Dumnezeu este taina supremă a Universului.

***

Rar scriitor care să se identifice cu propria–i operă.

Bolnavă, mama nu–şi mai reţinea lacrimile salvatoare, care–i veneau în locul cuvintelor.

***

Eu nu sunt un poet grandios.
Numai ideea mereufiinţării din cărţile mele poate fi grandioasă.

***

Poezia e invitaţia cerească, ce mi se cuvine.
Sunt sufletul bolnav de poezii.

***

Se iubea atît de mult, că în loc să tragă aer în piept, el s–a expirat pe sine.

***

Geamul inimii mele e spart în fiece dimineaţă de hohotul neauzit şi prelung al Speranţei.

***

Scriu la iniţiativa lacrimii, care pentru mine rămîne una cu numele de Basarabia.

***

Atît de trişti pescăruşii pe buzele mării înfometate de destinul lor.

Mîinile mamei în mîinile mele — ca nişte flori secerate în zori de timp.

***

Prin cărțile lor, unii poeți stau accidental alături de Eminescu.

***

Sufletul meu trebuie să fie un stindard al culturii.

***

Tocmai cînd credeam că nu mai e loc de etern
mi–a venit din ceruri, ca o columbă la împărtăşanie, mama.

***

Într–o lume cu toate cărțile jucate şi cu toată distribuția rolurilor efectuată pentru mulți ani — (ne)lumină e imposibil de greu să mai poți rămîne poet.

***

Călărind minciuna eşti scăpătat din adevăr.

***

În pridvorul de aur al eternității, nins cu flori de măr, — Dumnezeu.

De–acum, se pare, nici muzica nu mai poate salva de prăbuşire omul.

***

Facem parte din marea liturghie a lumii.

***

Din mit şi cîntec nesfîrşit e cerul.

***

Ţăranul român, neştiind carte, a scris cea mai durabilă lucrare din univers, care e chiar România, această ctitorie a luminii străfulgerînd întunericul.

***

Cînd ascult orchestra «Lăutarii», sufletu–mi dă peste maluri.

***

Cele mai urîte creaturi de pe pămînt sunt războaiele.

***

În vocile marilor artişti îşi locuieşte harul Dumnezeu.

***

Viaţa e–un actor care, în timp ce răsfoiţi această carte, probabil, s–a şi sinucis.

Dacă moartea e doar un mit fidel al vieții, atunci viața e o amplă mitologie a ei, niciodată completă cu adevărat.

***

Unii autori concep şi difuzează doar baliverne alese.

***

În fața ta, Memorie, mă uit.

***

A iubi orice clipă, murind–o.

***

La poarta primăriei din satul meu a fost odată o salcie. Miraculosul ei trunchi îşi răsfira pletele blonde în aer ca–ntr–un paradis nupțial. Coroană de umbră avea pentru toți, dar pentru că însera limuzinele unor iluzii, acestea au dat ordin într–o zi să fie tăiată. Salcie, salcie, înmormîntată–n mine ca o amintire, de care nu mai dau satrapii lumii.

***

Străpuns de privirile nopții — lănci orbitor de albe —, timpul se privea în mine ca–ntr–o oglindă mare de nisip, din care lumina era izgonită de veacuri spre hotarul neliniştii.

Unii autori dispun de opere, iar alții — doar de premii.

***

Accept moartea pentru că acolo o regăsesc pe mama.

***

Pe chipu–i citeam geamătul unei ciute rănite de glonțul infamiei.

***

Gîndea la toate şi la nimic gîndea.

***

Îi era dor nespus de–o pură şi simplă moarte, dar unde–ar fi găsit–o nu ştia nici un plop, nici o floare.

***

Vinovat fără vină e visul.

***

Poarta scîrțîi prelung, dar se supuse şi el simți cît de mult lipsise o vreme din toate. Poarta aştepta un adaos de viață, rănile pomilor trebuiau vindecate, altfel aceştia nu aveau să se prezinte la ziua lui de naştere din moarte şi fără ei ar fi fost amarnic de nedreptățit.

S–a culcat, s–a învelit c–un braț de liniști, a mocnit cît a mocnit și s–a stins.

***

Sîngerau cuvintele în fereastra singurătății. Le rostea vîntul și se vindecau.

***

Viața mi–a făgăduit un drum pavat cu speranțe deșarte, dar, spre deosebire de oameni, acestea mi–au însoțit cu destulă amabilitate și fără reproș anii tăcuți, triști și mai îngîndurați ca o moarte învinsă.

***

Monumentele — aceste cărți zăvorîte de timp.

***

Trupul ei era aproape străveziu, încît, atunci cînd trecea strada, se acuprindea strîns cu mîinile, de teamă să nu i se vadă inima bătînd prin ocnele deschise ale oaselor descărnate…

***

Cum dormea, dezinvolt și adînc, părea că se topește într–un dans lugubru, ușor, ca–ntr–o ciuleandră lentă, tot mai lentă, apoi cu pași vioi, repezi, invizibil de repezi, se ducea ca un mister Preaînaltului.

Trupul — templu carnal oferit pentr–un timp
în chirie.

***

«Moartea e o împăcare», rosteşte Viaţa celui mai liber om din lume, care adoarme.

***

«Cine eşti, străine, şi cu ce treburi, mă rog, pe la noi?», îmi spun cînd mă–ntîlnesc prin vreo tăcere.

***

Arborii galactici cu creştetele–nfipte în aer, ca–ntr–un ştreang, iarba cu buzele şi ochii striviţi, cuvintele şi mormintele schingiuite ar fi trebuit de mult să ne tragă la răspundere penală. Dar mai întîi, dar mai ales, cuvintele…

***

Citesc volume de neadevăruri şi selecţii din cele mai dulci farse poetice produse de editura *Niciodată* din tîrgul *Nimănui*.

***

Memoria, această fată nostimă şi elegantă, mi–o tot invit la un proces de conştiinţă, ce mi–l intentez mereu, şi dînsa, uitucă, nu vine.

Cînd mă trezesc am senzația că trebuie să mă destăinuiesc mie însumi ca un țăran șoptind grîului verde de primăvară cuvinte înțelese, cu gîndul de a fi auzit.

***

Ucigîndu–ne aproapele, reactualizăm, oare, lucrarea biblică, post–modernizînd–o la nesfîrșit?

***

M–a cuprins o stare ciudată de vis rătăcit în imperiul netrecerii, ca o viață în trupul meu adînc îngropată.

***

În gîndu–i urma să se–ntîmple rîvnita împăcare cu sufletul lui, dar nici unul din ei nu–și mai aparținea detot.

***

Sunt pentru dictatura Valorii Adevărate.

***

M–am convins: orice om poate fi ucis prin tăcere, ignorare și nepăsare.

***

De lancea vremii mi–au căzut părinții.

Cei mai mulți discipoli îi are Tristețea.

***

Bucuriile plînse sunt adevăratele ce dăinuiesc în timp.

***

Poporul se înghesuia la izvor să se spele de sărutul ucigător al lui Iuda.

***

O biserică, şi fără lume, nu e niciodată singură, pentru că–n ea odihneşte mereu Divinul.

***

Mamele sunt născătoare de Dumnezeire.

***

A fi geniu înseamnă a nu învinge eternul din tine.

***

Scriind despre Anatol Stati trebuie alese cuvintele. Un dac lucid, vizionar, un prețios român, dăruind florile inimii lui viselor noastre, el de mult timp şi–a înălțat, neştiind, un monument în conştiința creatorului basarabean.
(Autograf pe sufletul unui dac)

«Beatles» e o amintire ce aparține păcii mondiale. «Dați păcii o şansă», cînta John Lennon şi i s–a răspuns cu arma violenței: cu o neşansă. El a adus primăvara muzicii rock în țara lui imensă ca omenirea, numită *Beatles*.

***

A fi o literă de Dumnezeu în palmaresul literar al lumii este enorm de mult.

***

Poezia a rămas ca o amintire reală a faptului că *este*.

***

Un gest de duminică — acest cîntec al ochilor tăi.

***

În tristețe omul poate afla adevărata filosofie a tăcerilor din cuvinte.
Soț fidel al Tînguirii, trebuie s–o cuget mereu, scriind–o în cartea absenței.

***

Invidia — drapelul scriitorilor din veac.

***

Cărțile bune sunt cele mai potrivite singurătăți.

Eu sunt un autor de linişti sonore, foarte uşor
de–ngînat la ora de maximă moarte a vieţii.

***

Duc scoicile mării la ureche să pot desluşi înstelata
muzică–a ei.

***

Nostalgia e bucuria pe care–o pun alături de magica
lumină a serii.

***

Un om care nu a avut demnitate nici în copilărie,
nici în adolescenţă, n–o va avea niciodată.
Demnitatea se educă o dată cu operele pe care
le–ai citit.
Trebuie să ştii să–ţi alegi izvoarele din copilărie,
altfel rişti, cu cărţi second–hand, să ai ulterior şi
o gîndire second–hand.

***

În palmele duşmanilor mei strălucesc orbitor
mahnele coapte. De–acum va–ncepe marea tragedie,
că nici mîhniri nu voi avea măcar.

***

Fulgii sunt cărţile poştale ale lui Dumnezeu.

În ceruri nu contează premiile, operele — da!

***

Cel mai ferice ar fi să nu cunoaştem în realitate oamenii, ale căror cărţi le–am citit şi–am fost entuziasmaţi.
Duşmanii propriilor cărţi pot fi chiar autorii acestora.

***

Poezia face sufletul să se–nroureze mereu.

***

Aproape că–am debarcat spiritul din orice instituţie, mai ales, din cărţi.

***

Ca să fiu trebui–va să mor.

***

Unora poezia le–a modelat sufletul, pe mine chiar m–a salvat de pustiire.

***

A fi consecvent în prostie — al naibii curaj!

***

Tu chiar eşti, Doamne. Eu, însă, nu sunt. Fără Tine.

Prizonier de război a fost tata.
Prizonier de dragoste de moarte sunt doar eu.

***

Zilnic mă rog să umplu cu sens non–nonsensul.

***

Rromii se scriu cu dublu ***r*** pentru c–ar fi de două ori români sau încă n–au ajuns să fie ei?

***

Oamenii nu greşesc. Ei pur şi simplu capitulează mereu în faţa Erorii.

***

Ziar independent de adevăr. Un timp independent de adevăr. Timp, totuşi?

***

Ziarul *X* e cea mai bună publicaţie de pe stradă, pentru că în cartierul respectiv alte ziare n–apar.

***

Uneori ştiinţa poate corecta ceea ce greşeşte natura.

***

El spera să ajungă–ntr–o zi omul–republică.

Discut cu tăcerea în limba română.

***

M–am desfătat spiritual, citind vieţi–mi întristarea.

***

Dacă–am să mă pierd în veşnicia neantului mi–e frică doar de cîte singurătăţi vor rămîne necitite de mine.

***

La portalul iubirii, cu–o floare în mîini, cîntecul.

***

Poeţii sunt fluvii revărsate în marea Limbii Universale.

***

Era nespus de bucuros, fiindcă se născuse într–o zi cu sine însuşi.

***

La hotarul dintre noapte şi zi, lună e inima mea.

***

Omul e, totuşi, o creaţie perfect imperfectă a lui Dumnezeu.

Doar în Basarabia toate nedreptățile lumii pot fi legiferate?

***

Nimeni nu era mai plin de har precum Cuvîntul, dar nici mai singur ca el.

***

Eu nu mi–am trișat suferința — mi–am scris–o.

***

Unica bătălie pe care–aş fi vrut vreodată s–o cîştig ar fi doar cea cu mine însumi.

***

Cultul personalității Nimicului — iată cine dă tonul Artei de azi.

***

Nu avem zăcăminte de petrol, nici munți şi nici mare. Avem, în schimb, rezerve infinite de aur — rodirea talentului nostru în stare de–a mira c–un poem (şi nu doar) universul.

***

Scriitor şi cititor, rezonînd într–o unică inimă, care nu poate fi decît cartea.

Probabil, sunt nebun de scriu atîtea tristeți!

***

În orice zi mă odihnesc pe țărmul nemărginirii.

***

Moare un om şi lumea, ca o palmă dată regretului şi–n semn de nerespect, continuă.
Conveier e lumea ce uită mereu că apune în orişice clipă, cîte puţin, prin moartea fiecărui peregrin sub cer. E–o sărbătoare viața? Dacă şi e, atunci e sărbătoarea unică a Deznădejdii. N–ar fi fost mai bine să ne naştem o tranşă de gînduri şi să murim uniți, împreună, înaintea naşterii unei noi tranşe de idei?

***

Nişte stupizenii dau zilnic lecții de patriotism.

***

Dacă ar fi sărutat mîna Nimicului, zici tu, El chiar putea să fie.
Dar aşa este, îi spun eu, şi–l uit tablou de Surikov în Ieri.

***

Poezia — cunună de răni pe fruntea realității.

Dînsul era o mare personulitate.

***

Doar scriind îmi depăşesc statutul de flutur efemer al veşnictrecerii.

***

S–ar părea că trăiesc într–o lume cu totul ireală, poezia nefiind decît o fugă temporară din realitate, unde stejaru–absurdului sunt chiar eu.

***

Primul lucru pe care trebuie să–l fac dimineața e să alung norii de pe chipul limbii române.

***

Numai clipa este cea care durează. Numai emoția este cea care mă durează în timp.

***

Am zis că sunt şi, brusc, mi–am devenit trecut.

***

Cînd nu meriți nimic — meriți totul.

***

De umbra lui nu fuge nici un om.

Eu nu fac decît să redescopăr misterul unor lumi uitat de frumoase, care sunt bibliotecile–oameni sau oamenii–biblioteci — totuna! Importantă nu e ordinea amplasării acestor două adevăruri în istorie, ci valabilitatea lor cotidiană, dar nu pentru cotidian, ci prin el, spre continuumul fără sfîrşire.

***

Mai importantă decît propria–mi glorie este slava adusă lui Dumnezeu.

***

Textualiştii mă cred un poet vetust al trecutului, cu viză de reşedinţă în casa prezentului luat ostatec de–aceştia, «din viitor».

***

Daţi–mi o suferinţă să nu mor. Nu pot trăi decît în suferinţă.

***

Oricare om se naşte la momentul potrivit, însă moare ades nepotrivit canoanelor Înaltului.

***

Iată că scrisul nu mai e nici măcar o vocaţie, ci o predestinare.

Ca să revii de undeva trebuie să pleci mai întîi undeva. Eu încă n–am plecat în moartea vieții, ca să pot reveni în viața morții, într–o zi, învingător.

***

Actorul e lacheu la generali.

***

A nu fi înainte de–a fi, Timpul?

***

Ne–am săturat să fim nemuritori, exclamă plopii. Mult mai rentabil e să fii trecător, cu toate actele în regulă, continuă ei.

***

Mediocritatea e finanțată de Prostie.

***

Scriind, nu m–am ales cu nimic. În cel mai bun caz, cu o interminabilă tăcere m–am pricopsit şi eu.

***

Poezia, trandafirul ales şi însîngerat al tăcerii.

***

Cu un surîs scutur din orice anotimp uitarea.

Trecînd prin infernul zilei şi nopţii basarabene,
sunt ultimul voievod al Lipsei acute de țară.

***

Ca să supraviețuiți voi, nemuritorii, în lumea gîndurilor m–am fost dus.

***

Invazie de puşlamale. Politice, scriitoriceşti, de care vreți. Uneori mi se pare că binele şi răul se află într–un duel continuu, cel din urmă parcă fiind mai totdeauna Întîiul.

***

Zefirul şi–a uitat sufletul în anticamera pragmaticilor zilei.

***

Munții — nişte imense singurătăți ale cerului.

***

Infinitivul vieții mele caut.

***

N–a fost destul să mă nasc pe malul stîng al Prutului, a mai trebuit să fiu martor şi fărădelegii de pe celălalt mal.

O flamură demnă de urmat — Eminescu. Cel ce ne–a universalizat în istorie prin scrisul lui pentru un timp fără timpuri. Stîlpi de cetate vom fi fiind, el rămînînd turla verticală a demnității noastre.

***

Literatură veritabilă poți face doar extirpîndu–ți din conştiință posibilitatea unui interes sau a unei căpătuiri peste noapte. La noi, precum în viața socială şi politică, la fel şi–n cea culturală, nu prea sunt alde *Don Quijote* să se sacrifice pentru–o idee. Oamenii nu trebuie să moară doar pentru o idee, ci să învețe să mai şi trăiască pentru ea.

***

Mă tem că adevăratele valori de mîine ar putea da faliment în azi.

***

Colecția de gînduri mi–a nesfîrşit uimirea.

***

Sunt de nerecuperat din tristețe.

***

Lumea aceasta a înnebunit detot. Chiar merită să–şi ia o vacanță.

Pe zi ce trece, tot mai mult apun în proprii–mi ochi.

***

Nu scriem cum am vrea, ci cum ni se dictează.

***

Aud respirația florii. Sunt cu adevărat.

***

Dacă nu eşti serv şi nu capitulezi în fața umbrelor literaturii, nu eşti promovat, împopoțonat cu premii, antologat şi nici poleit cu aurul efemeridelor.
Mă bucur că sunt un om liber. Doar scrisul şi singurătatea îmi oferă acea aură a libertății pe care, fiind prezent într–o gaşcă literară, aceasta mi–ar fura–o cu certitudine.

***

Trăiesc un timp anticultural. Un timp ca o palmă dată Valorii perene.

***

Am zis că n–o să candidez niciodată la vreun premiu literar şi, brusc, au început să mă iubească toți.

***

Lacrimile, lebede şiroind din ochii Domnului.

Nu premiile dau temeinicie unei valori, ci însăşi valoarea îşi este propria–i temeinicie.

***

În cazul în care ar fi instituită o facultate, unde aş preda *Arta de a fi singur*, cred că n–aş prea avea discipoli. Singurătatea e o mare artă, mai ales în această telurică perioadă cînd omul nu are timp pentru ea. Aceasta a ajuns aproape un deliciu, pe care lumea nu şi–l mai poate permite.

***

Un lucru măreţ, trebuincios tuturor şi nimănui — Poezia.

***

S–a scufundat în cer un Om. Am îngropat în flori o lume.

***

Cei care nimicesc o valoare în antumitate, nu mai obosesc s–o glorifice în postumitatea acesteia.

***

În ochii mei e–un joc nebunatic al umbrelor, unde sunt ancorate lumina şi întunericul, străfulgerat de săgeţile lunii.

Mare curaj să ştii să te retragi la timp. Şi din viață, inclusiv. Şi din moarte, exclusiv pe vecie.

***

Neimportantă e longevitatea unei lucrări, ci imensitatea trăirii ei.

***

O viață cît o zi, o zi cît o viață. Ba şi mai adevărat: o viață redusă la o zi, o zi redusă la o viață.

***

În primele volume îl scriam pe Iisus şi pe Dumnezeu cu litere mici. Credeam că ei pot fi mari, imenşi chiar, şi fără majuscule. În comparație cu noi, oamenii, cei care nu suntem decît nişte inexistențe de geniu, caligrafiate din veşnică eroare sau întîmplare cu litere nepotrivit de mărețe. Minusculozități majusculate!

***

Prin doină poate şi poezia s–ajungă mai uşure la sufletul omului.

***

Scrierea mea e o luptă acerbă între ce sunt şi ce voiesc a fi.

Îmi acord zilnic interviuri, discut nestingherit cu mine însumi. Doar astfel aş putea avea şansa debarasării de egou. Ca să vedeţi, de–un veac caut şi tot nu găsesc limbaj comun cu sinele sinelui meu!

***

Prostia omului (pro)vine de la cărţile mari necitite. Cu adevărat ele sunt nepreţuitele ce sporesc vieţile autorilor efemeri.

***

Talentul e zăcămîntul ce nu ţi–l poate dobîndi nimeni.

***

Iubirea, o floare, pe care dacă n–o avem, trebuie s–o procurăm de la negustorii cereşti şi s–o purtăm la reverul inimii în fiecare zi.

***

Holdele unde nu prea răsar interpreţii noştri sunt doinele şi baladele. Doar aici nu au străbătut, deocamdată, coasele pseudoartei.

***

Orice cîntec de pasăre mi se pare venit din antichitatea de mîine.

Muzica e marele meu Viciu şi Leac.

***

În doină o caut şi–o aflu continuu pe mama.

***

Nici un autor nu rîvneşte să rămînă necunoscut, deşi operele semnate de autori anonimi sunt pe buzele tuturor.

***

Dumnezeu, însăşi Iubirea!

***

În poezie toate misterele se regăsesc, regăsindu–mă.

***

Iubirea aduce–n viața mea soarele şi–mi coboară–n priviri stelele bolții.

***

Vai, instinctul poartă masca dragostei într–un mileniu în care barbarismul galopează prin omul planetei.

***

Singurătatea e aproape unicul nostru popas pentru a medita profund asupra deşertăciunii de viață.

Muzica nouă e leacul de din viitor.
Nici a trecutului, dar nici a prezentului, ea m–a luat
în captivitatea corolei ei de sunete celeste.

***

În brațele–amintirii mă simt copac în floare.

***

Sunt o lume pierdută, visată, irealizabilă şi ireală,
dar care a existat, totuşi, în inima şi–n imaginația
unui om.

***

Un dor izvorăşte din setea nebună de doruri.

***

Să nu spui: «Ăla e un ziar de nimic.»
Spune: «Ieri am procurat Nimicul și l–am citit.
Ce mare nimic, totuşi.»

***

Moartea fiecărui om, ca şi viața, dealtfel, este una
irepetabilă.

***

Doamne, luminează–mă, să te pot înduhovnici
în inima mea.

Ţigara pe unii îi inspiră, pe alţii îi expiră din viaţă.

***

Între chinul naşterii şi cel al muririi — omul, acest muritor de seamă al universului.

***

La om, dar şi la arbori, dar şi la flori toatele trebuie să fie de rod. Chiar şi sufletul.

***

E frig şi sufletele noastre, în straie noi de ceaţă şi disperare, aşteaptă la intersecţii de vieţi.

***

Sunt fericit: Mai ştiu să mor, frumos îngenunchind în faţa Sublimului.

***

Femeia trebuie să fie cea mai frumoasă floare din grădina Domnului.

***

Vîntul m–a întrebat:
«Cum poţi să uiţi ceea ce n–ai ştiut vreodată?
Cum poţi să nu uiţi ceea ce n–ai ştiut vreodată?
Chiar, cum să poţi?»

Astăzi, prin absurd, ne vom lăuda, ca mîine,
urîndu–ne din nou, să revenim la normal.

***

Mai bine plecai înainte de–a fi venit.

***

Ştii? Ultima ploaie pe care am scris–o în viață
ai fost tu.

***

Vom fi fiind noi rîuri, mări şi oceane ale literaturii,
dar să nu uităm că ne tragem din munții creştinătății.

***

Oricine poate fi contestat. Din simplul motiv că Este.
Ah, mai întîi va trebui să fie.

***

Eu nu sunt poet. Sunt purtătorul de rană al neamului
de ierbi duhovnicind tăcere.

***

Eu sunt o unitate teritorial–administrativă,
un stat în stat.
Toți îl cunosc, dar nimeni nu vrea să–l mai şi
recunoască drept stat.

Cînd nu voi mai avea ce visa aş vrea să fiu bibliofilul ceresc.

***

Am totul cît nu am nimic din toate.

***

Poetul moare de prea multă veşnicie.

***

Nimicnicii de Ieri, ancorate în Azi şi fără de Mîine.

***

Vine o vreme cînd sufletul naturii îşi reia cîntecul uitat, adunînd într–o nuntă a înmuguririi speranței toată suflarea de sub cer.
Nuntă în arbori, nuntire în flori, de care bolnavă e huma şi nemărginirea.

***

Soarele inimii lui Vasile Marin are numire de doină.

***

Suntem monumente–ale erorii.

***

Doar Christos, 24 de ore din 24, e Dumnezeire.

Imaginați–vă:
Dumnezeu, îngenunchind.

***

În parte suntem doar cîte–o tăcere. Împreună suntem un univers. De tăceri.

***

Nu vă trăiți fericirea separat. Întregiți–o cu–a cerului și–apoi plecați din lumină–n lumină.

***

Doar la noi, oare, omul să fie apreciat pentru ceea ce nu este?

***

Femeia și copiii izvorîți de ea sunt cel mai frumos poem pe care l–am tot citit în această lume.

***

Eu nu inventez nimic.
Eu doar regîndesc universul.

***

Oricare suflet contează în univers.
Da, însă ea, frumoasă ca numai tăcerea, valora un întreg univers.

Ei îi era teamă să–şi privească Moartea în ochi.
Îi era teamă de viitor.

***

Stelele–au fost primele cărți ale mele.

***

Îmbătrînesc şi tot nu ştiu cînd să mă–ntîlnesc cu sufletu–mi în cer.

***

Cînd am să fiu bătrîn permite–mi–oi să–mi fiu o primăvară.

***

Toamna e o tristețe de aur.

***

«Vrei să facem pace?», mă–ntreabă un om.
«Ca să facem ce spui, trebuia mai întîi să punem de–un război», îi răspund.
«Nu–i tîrziu», zice omul.
«Ca să fie tîrziu, trebuia mai întîi să fi fost devreme», îi mărturisesc.
«Nu–i nimic», îmi spune.
«Ca să fie nimic, trebuia mai întîi să fi fost totul», îi zic și ne ducem pe–un drum de uitare.

Toatele au un început şi un sfîrşit. Un veşnic început şi sfîrşit nesfîrşit de uitare.

***

Omul cînd îşi epuizează sufletul şi vrea să se lepede de el însuşi într–o zi ia şi se transformă–ntr–o instituție.

***

Sunt generații care au pe conştiință povara mai multor generații, dar nu–şi sunt măcar propria lor generație.

***

Ce muzică divină! Ce autor neom!

***

Luați de mă bateți. Faceți ce vreți cu mine. Limba moldovenească, vă jur că există. Au limba română vorbită urît oriunde pe glob nu moldovenească îşi zice?

***

Dumnezeu e arhitectul lumii. Şi din acest motiv n–ar trebui să–l mai lăudăm, pentru că pe el îl laudă suficient faptele sale. Şi oare faptele sale să fim chiar pustiii de noi?

Nici un scriitor nu este nemuritor. Doar opera sa poate fi fără trecere şi doar ea, dacă binevoieşte, îşi poate eterniza autorul.

***

Acceptat de tăcere. Ce izbîndă mai mare să fie?

***

Ofeream întrebări nemuririi, o puneam zilnic la îndoială. Astfel îi făceam probleme de nedescris şi într–o zi m–a părăsit.

***

În viață, dar şi–n moarte, îți sunt date să ai două minuni: mama şi cerul.

***

Ochii sunt ferestrele sufletului, zice cîntărețul Pascal din Bulgaria. Ce ochi frumoşi are cerul din inima lui!

***

În Basarabia limba română are mai mulți violatori, decît vorbitori. Ce titlu tragic de carte: «Violatorii limbii lor, române».

***

Fericit cel de ctitoreşte în limba muzicii şi–a poeziei.

Un creator trebuie să fie intolerant cu lauda faţă de propria–i operă şi să fie apreciat doar în tăcere de Tăcerea din toate.

***

Tocmai în clipa cînd erai hotărîtă să nu te–ncrezi în nimic, iai şi te–ncrezi în Tot, în alt fel de nimic, cu mult mai singur.

***

Pentru a putea înțelege operele unor scriitori trebuie să depunem efortul de–a le traduce mai întîi din română–n română.

***

Sunt amintirea prezentului din viitor.

***

Fiecare sărbătoare este una finită. Doar moartea este serbarea cea mai aproape de infinit dintre toate.

***

Doctore, ți–am adus Viața să o vindeci de mine.

***

Eminescu şi Stănescu au revoluționat gîndirea poeziei. Tocmai de aceea şi pot fi poeți geniali.

Toate graiurile sunt frumoase şi importante pentru
că au fost create de inima lui Dumnezeu.

***

Ea mă ştia dinainte de–a mă fi cunoscut eu.

***

În acropola inimii mele mai e loc pentru dragostea ta.

***

Doamne, mărturisesc sincer că suntem nimic în
viață. Şi nici nu ştiu măcar de suntem!

***

Poezie mecanică sau mecanicistă, desufletizată sau
neînsuflețită, avortată ori nenăscută — iată ce se
scrie şi se premiază acum!

***

În prima viață urcăm şi coborîm, fără excepții.
În cea de–a doua unii coboară mereu, alții urcă mereu,
ca excepții.

***

Ca să nu falimenteze raiul, Dumnezeu
îi cheamă la el de timpuriu pe cei mai heruvimi
dintre oameni.

Omul poate fi şi o cetate de neînvins.

***

Reîntregirea unei familii, ba şi a unei patrii, se poate realiza în cer.

***

Mă contrazic mereu. Tocmai de aceea de la o vreme aproape că nu mai renunț să mă–ntîlnesc.

***

Ştiu totul despre viață şi numai despre moarte nimicul cunosc.

***

Deşi mă citesc în fiecare seară, eu tot nu mă ştiu deloc.

***

Muzica e patria lumii.

***

Roua — spectacolul de lacrimă al unei flori.

***

A vedea nevăzutul şi a nu observa vizibilul —
un pic mult de paradox care mă ține în artă.

Caut calea spre mine. Prin Adevăr o voi găsi!

***

Tocmai cînd credeam că viața are sens, vine murirea să–i redea nonsensul.

***

Atît de laşi, că nu merităm nici să ne fim duşmani unul celuilalt.

***

Nu mă dezamăgesc de mine însumi, pentru că nu exist. De–o viață reprezint Inexistența.

***

Zbor infinit prin rănile universului, Poezia.

***

Am visat că poemele mele s–au născut abia după ce muriseră.

***

Scriu moartea din antumitate, căci dînsa mă va scrie în infinit.

***

Prieteni am prea mulți, pentru că n–am nici unul.

Munte înzăpezit — omul. În aprilie se topeşte gheaţa lacrimii mele.

***

Sunt o oglindă a sinelui din mîine, — din etern.

***

Iată că nu mai sunt supărat pe nimeni. De fapt, mint cu foarte multă înverşunare: Mi–s cel mai supărat pe mine însumi.

***

Artiştii pot fi arareori şi creatori de Dumnezeu.

***

Repoem — regîndirea gîndirilor mele poetice.

***

Ţară cu destin sigilat — inima mea.

***

O, el era foarte talentat. Cu un cuvînt îmi sugruma toată încrederea.

***

Cînd trece–voi în lumea adevărată, abia atunci voi fi liber cum n–am fost în viaţa terestră.

Țara ce–şi lasă în gură de hienă propriii copii şi pe urmă tot ea–i acuză, mirîndu–se că nu au murit detot, poate fi numită şi România.

***

Trist e cel ce n–are pe nimeni în cer.

***

Să te posede infinirea — ce artă!

***

După dispariția sa fizică, omul rămîne un vis.
Şi ce poate fi mai frumos decît visul?

***

S–ar părea că făurirea lui Dumnezeu, omul, adesea merită Nimicul. Deşi, îi aparține Totul, cu desăvîrşire!

***

Biserică înrourată de frumusețea privirii ei, Sufletul meu!

***

Orice infern este unul inacceptabil, dacă nu duce direct în rai.

***

Poet modern cu antecedente tradiționale.

Poezia muzicii şi muzica poeziei — iată ce caut de–o viață.

***

Dacă moartea ar lua mită, toți oamenii ar fi nemuritori.

***

Numai prin muzică omul îşi redobîndeşte Sfințirea din el.

***

Pe cerul imens al Poeziei e loc pentru fiece stea.

***

Dumnezeu este Spațiu. Şi Timp. Şi transcenderea lor.

***

Memoria noastră e lipsită şi ea de memorie deseori.

***

Plopul din inima lui a fost mereu în contradicție,
cu sine însuşi, în primul rînd.
Să încerc să–l trăiesc peste moarte.

***

Niciodată nu e prea tîrziu să întomnăm.

Lasă–mă să caut în tine ceea ce nu voi găsi niciodată.

***

Visul este sufletul Nopții? Noaptea este sufletul Visului? Iată două întrebări care–şi sunt deopotrivă răspunsuri.

***

Clasic de modern şi modern de clasic — de–aş fi…

***

Cetățean de onoare al Rănii… rămîn.

***

Traianus este starea permanentă de cer în cerul de sine însuşi, o stare ca o confesiune a juneției ce–i poartă numele–n… anonimat.

***

Merituoase sunt doar operele care ştiu să se izvodească din Suferința Singurătății.
Acesteia ar trebui să–i înălțăm un monument în Agora Memoriei Noastre.

***

Frunzele sunt nişte vieți murite, sicrie neîngropate în Timp. De aceea le ocolesc întotdeauna.

Doare tot cerul poeziei în fiecare gînditor…
de sub cer.

***

Suntem şi nu suntem creatori.
Simpli creatori, pe cînd Dumnezeu este unicul
făuritor divin şi de divin al Pestetotului Universal.

***

De două mii de ani încoace, Dumnezeu n–are nevoie de predicatori. S–a convins că nu–l merită nici unul şi de atunci se spune chiar el însuşi, Nespusul!

***

Nimeni n–a realizat un transplant de suflet.
O, sufletul! Bibliotecă, pe polițele căreia zac toate iubirile lumii.

***

Poveştile copilăriei mele au fost tînguitoare.
De–atunci am învățat să mă bucur în orice durere.

***

O națiune e compusă din suflete–cetățeni,
care trebuie protejate de marea invazie a
Consumatorismului de orice fel, inclusiv al celui
literar–artistic.

Acesta am fost eu: Inexistentul, cel în care nu pot să cred, dar sunt convins că nefiind doar Este.

***

O uniune fără scriitori tineri e doar un viitor trecut. O uniune, în care s–ar regăsi cei tineri şi talentaţi, ar avea şi un trecut viitor, de ce nu?

***

Scriu Totul, măreţ ca Nimicul ce suntem noi, scriitorii.

***

Traianus e un tsunami inexistent şi omniprezent, este certitudinea lipsei sale de sens şi important cît universul clipei fără sfîrşit.
De–o viaţă tot citeşte fără de saţiu înaltul.
Pentru că el trăieşte nemurirea noastră şi a lumii.

***

O dublă dramă resuntem etern. Etern? Etern, se pare, şi din considerentul că acest popor nu poate supravieţui fără ele. Dramatic fiind, poate dramă?, el tot la dramă şi dramatic trage.
Meşter Manole, poporul ce ne suntem, îşi zideşte inima în soclul eternităţii şi se miră apoi de ce este atît de trecător şi de nefericit?

Unii scriitori rămîn doar ilustre iluzii pe care nu le recuperează nici «sfînta sfintelor» toate, care nu–i decît Moartea.
Eu plăsmuiesc opera unui «etern nenăscut», sincer «ca o sentință», de care au parte doar zeii…
…și cîte un «rege învins».

***

Am privit o emisiune televizată ce–l avea ca invitat pe regizorul şi actorul Nikita Mihalkov. Teribil de interesant ca gîndire, complexă şi decomplexată.
Un Vezuviu de talent, o mare de modestie!
Ura și slava sunt două lucruri oribil de trecătoare, asta ar fi chintesența viziunii sale de Artist universal.
«V–a plăcut ce–am făcut? Mulțumesc.
Nu v–a plăcut? Îmi cer scuze», așa zice Mihalkov, detestînd doar «arta» unor veleitari care nu mai contenesc să se autopropage.
Pentru el important e procesul de creație şi nu încununarea cu laurii Efemeridei. Mi–ar place să fiu contaminat de «boala» unei asemenea Gîndiri.

***

Politica e un vis teluric pentru cei ce nu ştiu poezia la față. Eu ştiu cum arată, o am şi mă are, continuu, cu devotament, şi o altă splendoare nu caut. Pentru că nici nu e pe pămînt!

Timpul m–a învățat să nu tac adevărul, dar mi–a şi demonstrat ce fosile sunt unii oameni, care ar face orice numai să rămînă infailibilii zei, întronați în minciună pe veci.

***

Scriitorimea, un salvamar al sufletului uman?

***

Nu cred să existe om mai fericit în univers decît cel scris de poezie. Să fii zămislit de mîna ei e un însemn al întîrzierii tîrziului din umanitate…
…Poate–nvăț să o scriu într–o zi…

***

Ce este dragostea, fericirea, ce e?
O poezie infinit de frumoasă, îndrăgostită de–un profesor de tragism...

***

Mă bucur să cunosc un om în căutarea
Demolării sale.
Vreau să mă dezamăgesc. Mi–am găsit–o de mult şi are un gust amar de Atlantidă.
Las–o baltă, las–o Dunăre, dacă vrei: Moartea–i un fleac în comparație cu Demolarea, îi dai un pup pe îngeri şi s–a dus.

Politica nu–mi face ochi dulci şi nici sîni apetisanţi măcar nu are.
E o dereticătoare ordinară, cu pretenţii de doamnă elevată, de curtezană din saloanele aristocraticei Veneţii, e o zi de Luni, de care, mă mir, cum de se–ndrăgostesc unii…
Am atîtea continente de scris încît nici timp nu am să vorbesc despre ea.

***

Avem doar telectuali, nu şi intelectuali de rasă, liberi şi neangajaţi politic. Odată înhămaţi la carul deşertăciunii, aceştia se transformă în monede de buzunar ale Ingratitudinii Zilei, cu care aceasta–şi cumpără drept nesfîrşit la prezent.

***

Toți patrioții acestui neam trebuie să dețină permis de la şerifii publicațiilor libere de libertate şi independente de adevăr, să refie în continuare.

***

Poezia trebuia să moară! Ca să învie–a treia zi din morți.

***

Muzica e rochia de duminică a fiecărei zile.

Nădejdea–n generațiile care vin urcă rănile noastre nevindecate în Dumnezeu.

***

Recunosc: sunt inofensiv. Nu pot să–mi fiu nici inamic de profesie.

***

De la fereastra cerului priveşte spre noi, cîntînd, Dumnezeu.

***

O ciocîrlie în zbor, visînd să cucerească noi tărîmuri, de nimeni străbătute pînă la ea, e artistul.

***

Poetul e un mare însingurat, de nu–l are alături pe Dumnezeu.

***

Muzica e un spital, în care oamenii sunt pacienți şi se vindecă prin ea şi în ea, datorită sufletului cîntător de frumos al Sunetului. Ne vindecăm şi suntem externați în Patria originară.

***

Doar Dumnezeu ştie–a ierta neiertarea.

Poezia nu trebuie stîrpită din sufletul uman. Ea este o înnobilare de civilizații.

***

Bîrfa nu are picioare lungi, ci repezi.

***

Sunt trist.
Prea multă laudă îmi provoacă o şi mai mare poftă de... scris.
Şi–aş putea să scriu tot universul!
Şi–atunci ce–ar mai face ceilalți scriitori?

***

Cînd eram mic îmi doream să fiu mare. Acum nu–mi mai doresc decît să rămîn copil.

***

Viața în postumitate a părinților noştri e amintirea lor din antum.

***

Suflete călătoare în spațiu şi timp. Oameni trecători, artişti fără moarte!

***

Mi–a înflorit inima de–atîta muzică eternă în univers.

Chip de călugăr locuind în soare, etern de frumos, sufletul.

***

Enescu va dăinui cît vom sălăşlui în muzica lui, a artistului care, din pridvorul lui Dumnezeu, ne cîntă imnele eternității.

***

Lume aleasă, actorii, aceste spirite rebele şi incomparabile, ce confundă cu bună–ştiință casa proprie cu scena teatrului în care le–a fost dat să–şi trăiască destinul de unici însingurați ai planetei.

***

Pictorii transcriu tot cerul pe pînzele fără seamăn ale divinității.

***

Spirit generos, care a iubit cîntecul popular cum pot s–o facă doar firile alese şi irepetabile, Maria Drăgan zboară şi azi ca o turturică de–azur prin inimile noastre, îmbolnăvite de cer.

***

Duminică a inimii dăltuite în muzica universală — Vasile Goia.

Într–o zi m–a părăsit lacrima. Atunci am murit.
Într–o zi m–a vizitat cerul. Atunci am înviat.

***

Destin de Pasăre Phoenix: murim continuu, renaştem mereu.

***

Un univers etern, prin care se plimbă zeii, braț la braţ, e Poezia.

***

Miraculos de tristă şi de fericită — nostalgia unei amintiri.

***

Arta ce mă caracterizează este iubirea. Mă pot întîlni şi vreau să rămîn în ea.

***

Pianul este instrumentul pe clapele căruia sufletul meu pluteşte, aleargă, merge, dansează, cîntă şi plînge mereu.
Pianul e demiurgul ascultat de zei în amurg.

***

Poezia îmi oferă şansa inefabilă de a mă mira în vecie.

Omenirea e în criză profundă de Dumnezeire. Astfel fiind, dă senzația că nici nu există.

***

Magicul lui castel era Poezia.

***

Dumnezeu nu revine pe pămînt ca să nu fie zilnic crucificat de propriile lui creații.

***

Îmi sunt atît de cunoscut, încît mi se pare că mă știu dinainte de–a mă fi fost născut.

***

Armiile valurilor m–au cotropit. Parcă ascult și privesc zilnic aceeași simfonie a mării, care își face cuib în auz și–n priviri, dirijînd creatorul din mine.

***

Rescriu cartea de Antum și vin să afirm dreptul de–a fi în Lumină, ca mod de creare a lumii din fiecare la nesfîrșit.

***

Mă suportă vecia. Nu–mi ajunge Dumnezeu s–o înaltpreaslăvesc.

Ancorată la țărmul Oceanului Ceresc, jertfirea de mine.

***

Din toată opera unui scriitor rămîne pînă la urmă o columnă păstorită de clipe.

***

Eu nu editez cărți. Eu îmi zidesc sufletul în mai multe volume.

***

Ar trebui să ovaționăm curgerea timpului nostru în eternitate.

***

Fiecare formă de Cuvînt e o lume avidă de rod.

***

Dumnezeu a dat sens tăcerii: i–a dat Cuvînt.

***

Muzica infinitului să–mi tot marcheze destinul.

***

Poezia este ninsoarea prin care trec cîrduri de inimi hirotonisite de serafimi.

Toamna e un fenomen literar desăvîrşit. Animă arbori, exprimă poeţi şi idei, tot ce înseamnă cădere a zborului şi zbor al căderii în Nesfîrşit…
Toamna scrie cele mai durute poeme. Un anotimp ca un teatru năruit peste privirile noastre, să nu mai vedem infinitul clipei căzătoare în acest imperiu miraculos al Tristeții, în acest cimitir al liniştilor sinonime cu visele noastre neîmplinite…

***

La ordinul sufletului incrustat în privirile ei, Toamna vine fără să facă anticameră Veşnic trecătorului Timp. Vine galop pe caii nebuni ai vîntului dezlănțuit, lăsînd în urma ei potop de poeme, ce cuvîntă tăceri.
Culegeți–le, culegeți–le, oameni!
Duceți–le–n voi şi citiți–le cu luare aminte.
Au să vă redea Lumina şansei eterne de a vă fi pe voi înşivă în istoria clipei. Au să vă cînte–n auz, ca marea prin flautul scoicilor de azur. N–o să vă ceară nimic. O să vă dea în schimb tot cerul.

***

Steaua cu numele Maria Bieşu a răsărit întru neapunerea neamului nostru în univers.
Cred că nu vom greşi cu nimic dacă am spune că vocea ei a înălțat cupole sonore în zări, eternizînd acest neam în hrisoavele cerului nemărginit.

Doar Poezia, cea în care mor şi renasc, mă mai iubeşte cu adevărat.

***

Dau bir timpului să nu mă treacă în van.

***

Ne delectăm în limba tăcerii, ne urîm în limba muririi şi ferice ne risipim în limba Iubirii.

***

Numai muzica poate atenta la veşnicie.

***

Nu ştiu de ştiţi ceea ce ştiu că nu prea ştiu nici eu:
Cum se face că sunt un *holding* de cuvinte care produce continuu Nimicul Esenţial?
Memoria Neantului îl va achiziționa într-o zi.

***

Patria nu poate fi trasă la indigo.

***

Melosul e bătaia de inimă a Celui–Fără–Sfîrşit.

***

Cărțile mele mă vor dreptăți într–o zi.

Poezia este arta cuvintelor cu nimb,
iar Muzica — nesfîrşirea mirării.

***

În fața mării simți cît de eternă şi de trecătoare
e lumea.

***

Poetul scrie. Linişte, vă rog.

Recviemuri antume

Poeme-n două versuri
şi-ntr-un vers

Tăcere, tu, delirul să–ți ascult!
Eu te iubesc ucigător de mult.

***

Pe–un ultim drum condu–te–n ceasul nopții
Şi adu–te ofrandă sfîntă morții.

***

Rană de cîntec sufletul meu poartă
Şi amintirea ta îi este soartă.

***

Cuvîntul se întoarce în pămînt,
Iar ceru–n cerurile care–l sînt.

***

Doar iarba din cărare mă tot are,
Cînd voi muri ea–mi va fi lumînare.

Gînd

Cînd n–am să mai pot fi deloc în astă lume, sper,
M–or publica poemele într–un ziar din cer.

Suflet alb

În tîrgul din vise un taur mereu
Tîra prin zăpadă sufletul meu.

Uşierul va ajunge premier,
Premierul n–o s–ajungă uşier.

***

Gîndului aceste riduri–rînduri
Îi sunt țărmuri, nesfîrşite crînguri.

***

Floare de colț, şi rară, şi sihastră,
Pe munți amari creşte iubirea noastră.

***

Trăiesc din cîntec, nu din pîine,
Convins că numai el rămîne.

***

Ciorchini rodind ți–s sînii
Visînd sărutul mîinii.

***

Ia–mi din mirare, nu–mi lua din moarte,
Numai în ea cuvînt, cînd plec din toate.

Ultimul tezaur din vis
Hăitaşi cu poftă diavolească
Furînd icoana românească.

Eu scriu ce–mi spune cerul şi la zori
Vulturi aruncă–n mine cu viori.

Supremul dar

Îți dau în dar moscheea iernii–n care
Păcatul meu îşi trage–un glonț şi moare.

***

Maică a mea — trecutu–mi viitor,
Sunt crucea ta ce–a înflorit de dor.

***

Din lutul bolții a–nflorit durerea.
Rodu–i de aur este doar tăcerea.

***

Mireasmă ne–ntîmplată
Pe gîndul meu pictată.

Viața în totalitate

Doar cînd uit de mine
Totu–mi aparține.

***

Trăiesc într–o eroare ca o floare.
Pe cît se moare doar pe–atît se are.

Sătul de–atîta iad, m–aş duce–n tine.
Să–mi caut cîntecul scris pe coline.

***

În mine plec în fiecare noapte
Din crengi de–azur să culeg taine coapte.

***

Prind iubirii mărțişoare, —
Vai, şi ele dau în floare.

***

Eu ştiu: surîsul Dumneavoastre
E–un cîntec alb cu dor de astre.

***

Soarele–n noi s–a topit.
Asfințind am răsărit.

***

Trecea tăcînd prin iarbă vîntul
Şi glasul lui trezea Cuvîntul.

***

Turnați–mi susur magic de viori.
Imens curajul e să poți să mori!

Un schit de–azur, întemeiat în vis,
Din piatra deznădejdii care mi–s.

***

Al preauitării sunt ce–n trupu–mi doarme
Şi ochi–mi o păzesc ca două arme.

***

Lîngă viaţa ta a mea viaţă sporeşte
Şi de iad dezbrăcată se îndumnezeieşte.

***

În bolta inimii aud mereu
Tăceri spunînd cuvîntul «Dumnezeu».

***

Vin înspre cerul pămîntului
Mierle din zările gîndului.

***

Vîntul a nins tăcere–n jur şi cîntă.
Maicile–o strîng şi–o cred pulbere sfîntă.

Cîntec de pontif

Cîţi suntem sub cer şi sub ierbi — vii şi morţi,
Pămîntul ne duce în braţe pe toţi.

Brăzdat–a luna cerul şi noaptea–n el a pus
Tăcerile pe care le–a cuvîntat Iisus.

***

Între munţi dorm zei albaştri.
Plînşi în cer, în cer sihaştri.

***

Cerul din inima mea de pămînt
Se surpă în psalmodia ce sînt.

Basarabia
Boltă, de cîini sfîşiată
Şi–n viscol întemniţată.

***

Mi–i rău de viaţă, am extaz de moarte,
Îmbrăţişarea ei îmi este foarte.

Continuum
Eu n–am trădat iubirea niciodată.
De ce atunci îmi ceri continuu plată?

***

Cînd ştii să pleci, tristeţe,–n zări senine,
Parcă se sfarmă–un univers în mine.

Legai mormîntul verbelor cu sfoară
Din cimitirul ce–s să nu dispară.

***

Un car cu mere–i sufletul tău, Țară.
Spre el, în patrafir, Iisus coboară.

***

Cochetez cu moartea şi–nzadar —
La fereastra–mi vine tot mai rar.

***

O, pururi nepăsare rodind blestemul sfînt,
Tu–mi aminteşti de moarte, în care viață sînt.

***

Şi soare–n cer şi lună de mînă se arată.
Mă nasc din clipă–n clipă şi mor în niciodată.

***

Morminte mi–s ochii. Cu flori plîng — să mire
Pe Maica Precistă şi umbra–ți, Iubire.

***

Degeaba–ncerci, nu–ngenunchează ora.
Eşti eu, însă un eu al tuturora.

Un mort în viață, lumii ca adaos,
Un munte înecat în mări de haos.

***

Mă povestesc mereu, mă tac întruna,
Sens spre a fi, să mă citească luna.

***

Plopi evadați în cer, zări ce coboară,
Noi suntem condamnați să fim o țară.

***

Un grai al muzicii este Iubirea.
În ea să–şi afle cuibul Omenirea!

Eul din tine
Mi–am zis «Adio» şi m–am dus din mine
Să mă–ntîlnesc cu eul meu din tine.

***

Realitatea e liberă în colivie.
Liberă–n Dumnezeu nu vrea să fie.

***

Cerul e–un amnar şlefuit de divin.
Cine moare–acum nu–şi mai este străin.

Părinţii mei s–au dus de mult şi–s zare
În zarea lumilor fără hotare.

Rîul Prut

Între Nu şi Da
Curge viaţa mea.

Poezia

Cer de metafore plin peste poate,
Pămînt de–nsingurări, viaţă de moarte.

Poem foarte singur

Ceru–i sihăstrit peste pămînt.
Ştiu: de–acum nu–mi voi mai fi ce–mi sînt.

***

La geamul clipei e–o cicoare.
Cine–o sărută–n veci nu moare.

***

Nişte răni încă vii am rămas — să nu fim.
Lumea toată e un infinit ţintirim.

***

Mormînt săpat de vînt mai sînt
Şi–atins de gura ploii cînt.

Din viață înspre moarte ne grăbim
Viața muririi veşnice să fim.

***

Peste oraş îngeri planează lin,
Dar nimeni nu–i să–i ungă cu amin.

***

De cînd murit–a crinul fără glas
Fiu al deşertăciunii mi–am rămas.

***

Mîinile mi–s doruri grele
Pe mormîntul vieții mele.

***

Vecina mea, Tristețea, a murit.
Fără de ea nu–s îndumnezeit.

Basarabia (I)
Cea mai mîndră floare
Creşte–ntre hotare.

***

De mult n–a nins. La geam tînjeşte–ntruna
Sufletul meu, tăcerea ta şi luna.

Suntem să murim,
Ne uităm — să fim!

Epitaf
Zac adînc, pernă am de noroi
În sicriul tăcerii din voi.

***

Drumul spre tine — pietruit cu mine.

***

(Variantă)

Muream fiind,
Voi fi murind!

Criză de cer
Zeus întins pe zăpadă.
Cer nu mai are — să vadă.

***

Cumplită–asemuire–n univers
Între–acest plop uitat şi înserarea–mi.

***

La geamul tău, asediat de patimi,
Ochii mei flinte sunt, țintind cu lacrimi.

Brazii doar, răniți de rai,
Ştiu al cerurilor grai.

Mormîntul frunzei
Te–mbraci în fum,
Te–ngropi în rai postum.

***

Fructele cerului au dat în pîrg.
Iisus le–mparte clipelor în tîrg.

***

Bîntuiți de lacrimi, ochii
Zvîntă–mi–i cu geana plopii.

***

Cînd te adorm, legănîndu–ți uitarea, biserică–a mea,
Duhul lui Dumnezeu priveghează în inima ta.

Poem îngîndurat
În zori privesc, cum mi–aş citi plecarea,
Autograful cerului — ninsoarea.

***

Imens de Nevăzut, Pretutindeni de Nicăieri,
Fără poprire zboară. Din ochi irumpe zări.

Se spun tăcerile — se–nseninează
Morminte–n care dragostea durează.

***

Se moare veşnic lumea. Şi–a fost, vie,
Floare a morții ei la cununie.

***

Lumina întunericului ştiu.
Sunt fericit. Sunt roditor pustiu.

***

Iubesc urînd, urăsc iubind tot cerul
Şi–i beau din amfore de–azur misterul.

Imn durerii
Durerea este sfîntă, din veac pînă–n vecie
Pe giulgiuri de tăcere, plîngîndu–mă, mă scrie.

Îngerimii Dumneavoastră
Viii–și strîng morții: frunze lîngă drum.
Apus se cheamă numele–mi de–acum.

***

Nu–njura legiunea de ciori,
Cît ai viză în privighetori.

Eu nu pot da eternităţii plată.
Am moştenit un cîntec: Niciodată.

* * *

Nu mai am lacrimi, plînge–voi cu mierle,
Să ţi le–nşir la gît — suave perle.

* * *

Se uită norocul spre mine
Că nu–l mai cunosc şi mi–i bine.

* * *

Eu nu condamn tîrziul devremelui ce creşte,
El om e, preapăcatul, cîntînd dumnezeieşte.

* * *

Orbitu–m–a lumina nopţilor.
Mai tainic nici că se putea să mor!

* * *

Mă trec în adevăr, mi–i moartea bună,
Se scaldă–n ochi–mi. Nu–i decît minciună!

* * *

Printre cereşti gorgane de humă, uneori,
Eternitatea lunii, desculţă, trece–n zori.

Visul mă are la degetul mic ca pe–un inel de mărgean.
Eu sunt supremul meu inamic, glonte mai paşnic nu am.

***

Din viața mea făcut–am psalmodie,
Sufletu–mi rai mai mîndru nici că ştie.

***

Îmi voi depune–n cer printr–un holop
Toate–mputernicirile–mi de plop.

Poeții
De–o veşnicie angajați ai zării,
Le plînge–n sînge–un dor: al desfrînării.

***

Azi viața vieții sub pămînt e moartea.
Dînsa–mi citeşte cu săruturi cartea.

***

Regatul meu — tăcerea de cuvinte,
Doar ea, la nesfîrşit, mă ține minte.

***

Flămînd de Dumnezeu, setos de tine,
Cer pîine vîntului, vin — din suspine.

Vecia mi–i străină, ce–ți spun, umbră aleasă?
Zilnic mă duc la moartea–mi, dar n–o găsesc acasă.

***

Fragilitatea suavă a verbului sună
Ca un clopot atins de–o scînteie de lună.

***

Ah, ochii tăi — izvor ce–şi bea misterul,
Fereastră–mi sunt prin care văd tot cerul.

***

Nu persista în clipă, doar ea persistă–n toate,
Şi–i moarte–n viața lumii şi–i viață–n tot ce–i moarte.

***

Pojar de flori, oraşu–n care eu
Sunt pe tăcerea lunii Dumnezeu.

***

Singur detot cuvîntul Zeu
Pe care–n cer îl ştiu doar eu.

***

Un cer imens e muzica, şi–n ea
Tot ce eternizează e doar stea.

Toţi vor bilet pentru eternitate
Şi numai eu mă–ndrăgostesc de moarte.

***

Lumina, mare sfîntă–n care luna
Cu visul meu se scaldă–ntotdeauna.

***

Ca o izbîndă iarba o să vină
Să ne îngroape–n huma–i de lumină.

***

Columna lui Traianus din lacrimă–i de verb.
E–o–nveşniceşte clipa cu al iubirii herb.

***

Din holdele secundei, sfidînd ora,
Cresc macii negri — plînsul tuturora.

***

Imperfectă viaţa mea
Stă la rînd, tăceri să–şi ia.

***

Cînd ne vom logodi cu amintirea,
Ne–om împlini în Dumnezeu iubirea.

Suflet imens ca o stepă are–acest cîntec al meu.
Încrîncenată, speranța mi–l zdrențuiește mereu.

***

Rodit–a trupul tău raiuri de poame,
De care gurii mele îi e foame.

***

Din cupe–mpărătești și din ulcioare
Să bem apusul răsărit pe zare.

***

Mă–ngenunchează steaua ce guvernează moartea
Și–n sufletu–mi dă–n floare icoana ce mi–i soartea.

***

Amicii mei: tăcerea, tristețea și abisul
Mă poartă–n lumi pe unde n–a poposit nici visul.

***

Sunt un mormînt al lunii ce durează
Cît veșnica–i murire ce mi–i rază.

***

Ninsoarea ce–o să fiu! O poezie
Care m–apune și tot ea mă–nvie.

De–acum nu mă rănesc nici ierni, nici toamne.
Ca–n brațele–ți rămîn în cîntec, Doamne!

Ruguri

Pe străzile din cer nu–s felinare.
Ard sufletele morților şi–i soare.

***

M–am risipit. Nu–i cine să m–adune.
Doar moartea–n graiul vieții mă va spune.

***

Sunt pretutindeni, sunt în nicăieri.
Seamăn c–un crin cerşind cereşti dureri.

Rănire cu flori

Eminamente muritor ca vîntul,
Spun numai flori să–mi îmblînzesc mormîntul.

***

Surîsu–ți mă condamnă să–i fiu supus o viață,
Pînă–o să vină moartea să–ți hohotească–n fața.

***

Frunze căzînde — stele moarte–n drum.
N–am nici un vis să pîlpîie acum.

Totul trece, chiar şi moartea lumii!
Pe aripi o duc în cer lăstunii.

***

Iubirea doar tronează preatăcerea,
Preaneființa mea din preadurerea.

***

Să nu suspini cînd va–nsera în ochi–mi pe neaşteptate,
Căci lumea va continua tot mai departe, mai departe…

Tratat despre vecie
Ar trebui să fiu doar fericit.
Moartea înseamnă viață–n infinit.

***

Pe viața mea stăpînă e tăcerea.
În fața ei îmi scriu îngenuncherea.

Orfani de Dumnezeu
Bolțile sihastre
Nopți sunt ale noastre.

***

În țara veşniciei muritoare
Implor să vă rămîn cerească boare.

Învins–am timpul ce am fost chiar eu,
De–acum încolo sunt doar Om şi Zeu.

***

Vînt cosmic iarăşi îmi deschide cartea.
Sufăr de–un murmur sfînt pe nume: moartea.

***

Copil al beznelor străluminînd,
Eu scriu tăceri pe–un pergament de gînd.

***

Atîta veşnicire triluie–n jurul meu,
Că lumea e din pravili scrise de Dumnezeu.

***

Tăcerea–n care mugurim cu toții
E raiul viilor, rostit de morții.

***

Spiritul meu, strigînd iertări de aur,
Zace rănit pe–al deznădejdii plaur.

***

Logodnic sfînt al morții dacă–aş fi,
Ca–ntr–un poem ceresc aş nemuri.

Oricare om e–o veche rană,
Cîntînd la alăută–n strană.

***

Un strigăt alb tăcerea–i ce mă zice
Dintr–un stelar Coran şi sunt ferice.

***

În graiul tors din ceaţă şi stingher
Vă spun: «Patria noastră e în cer».

***

Zidul tăcerii. Pur cît infinitul,
Nu–l sfarmă nici vecia cu–asfinţitul.

***

Dumnezeu ne trimite mesaje prin fulgii de nea.
De–atît nins e–o colină stelară inima mea.

***

Veşminte port de sfîntă disperare
Şi mă arunc în ochii tăi ca–n mare.

***

Pierdutu–mi viitor în van îl caut
Ca zvonul de cristal visat de flaut.

Ascultă–n cimitir doi porumbei
Nunta tăcerii cu mireasma ei.

***

Desenează–mi sufletul, Părinte,
Numai nu–n culori, ci în cuvinte.

Poem la dejun
Dau porumbeilor această viață.
Le fie giulgi din noapte–n dimineață.

***

Mă lasă veşnicia şi se duce.
Icoana ei în boltă mi–o fi cruce.

***

În munți, în sihăstria lor
E monastirea zorilor.

Strigăt
Nu–i veşnică nimicnicia lumii.
Nici acest strigăt ce–l tot beau nebunii.

***

Noi, actorii şi–autorii propriei muriri.
Prinşi în hora cîntătoarelor dezamăgiri.

Înseninează–mă cu–o destrămare
Pe care cine–o ştie moarte n–are.

***

De cînd sunt crin sădit în pieptu–ți stîng
Pe mine lacrimile doar mă plîng.

Cîntec

Rănire dulce, boală de noroc,
De tine nu m–aş sătura deloc.

***

Pe bolta sufletului meu
Răsare steaua — Dumnezeu.

***

Nu–ți pune sufletul în ramă.
Tot ce se vede se destramă.

***

Eu mor născîndu–mă la nesfîrşit
Şi amiros a tragic răsărit.

***

Pămînt de–aş fi! Îmbătător capriciu.
Singurătatea–i marele meu viciu.

Şi rai, şi iad se–mbrățişează–n mine
Şi–s un ocean doinind de ceruri pline.

***

Oricare suflet e nemuritor.
Cum e cuvîntul linişti, sonor.

***

În ziua morții mele înviind
Voi fi colind. Al nimănui fiind!

***

Din nimic — totul răsare
Răstignit pe–un chip de floare.

***

Purtînd veşminte tainice, de mit,
Pomii din cer s–au pus pe înflorit.

***

Sunt ce nu sunt.
Pămînt de voi cărunt.

***

Prin patria neantului în floare
Caut moştenitor. Mi–s înserare.

Nelibertate suntem, zbor căderii.
Să ascultăm doar muzica tăcerii.

***

De două veşnicii, poate mai bine,
Raiul durerii înfloreşte–n mine.

***

Eu te dor şi tu mă dori,
Nemurind de–atîtea ori.

***

Murirea mea s–a viscolit de tine.
Doar ea la nesfîrşit mă aparține.

***

Tăcerea mea şi–a tuturor tăcere
Adună–n dimineți snopi de–nviere.

Costum modern
Îmbrac lozinca–mi iar şi ies în stradă,
Eternitatea morții să mă vadă.

***

La geamul plîns în Dumnezeu
Priveşte–ades numele meu.

O mierlă–i poezia. Uitată şi străină,
Frumoasă ca o rană. Tăcută ca o vină.

Depăşirea de mine

Mînc pita suferinţei şi mi–i foame
Tot de–ale suferinţei sacre poame.

***

Mă–nzăpezesc imperii de iubire
Cînd plîng tăcerile din cimitire.

Plimbare–n univers

Nămeţii între noi, vis nenumit
Eşti tu şi eu — finitul infinit.

***

M–am resemnat. Sunt veacuri ce–n veacuri au noi soarte.
Prea sfînt păcat al vieţii — să dăinuiesc în moarte.

***

Plînsul ca voievod mă scrie–ntruna.
Tain de boltă cer, să mi–l dea luna.

Dublă duminică

Înfloreşte–mi sîngele, Părinte,
Şi fă–mi loc în tine, — în cuvinte.

Din ispite şi evlavii se făcu al vieţii rîu.
Îmi arunc în el păcatul, şi–s curat şi vreau desfrîu.

***

M–a invadat pustia, nu–ncerc s–o pot deplînge.
M–a–mbrăţişat vecia. Surîd. N–o pot învinge.

***

Divinizai tristeţea şi–acum, cînd e o sfîntă,
Mă rog la ea şi–n mine tristeţea lumii cîntă.

***

Această rună este Dumnezeu,
Pe care ştiu: n–am s–o pot scri mereu.

***

Mîna gravînd tot cerul, fericită,
De–un flaut care sunt e–ndrăgostită.

***

Bezna rodind lumina cea născînd
Copiii beznelor străluminînd.

***

Se vor uni mormintele–ntr–o ţară
Şi ne vor da din viaţa lor afară.

Iisusul meu Iisus din templul bolții
E viața vieții, i–s murirea morții.

***

Stropi candizi cu tristețe împart brațele lunii
Copiilor de suflet ai Minunii.

***

Simt veşnicia–n arbori cum lucrează
Ca rana–n care visul mă durează.

***

Din toată viața pentru toată moartea
Am scris tristeții Dumneavoastră cartea.

***

La vama care dă în Dumnezeu,
Incendiindu–se cuvîntul Eu.

***

Iisus, păstor de fulgi, de răni sihastre.
Mioare norii sunt ce El le paşte.

Paradox
În Dumnezeu nici umbră nu–i de ceață.
De ce îmi sunt cea mai zadară viață?

Grîul din mine, secerat de vînt,
Îmbrățișînd o aură de Sfînt.

***

Murind, caut trăirea, trăind, caut murirea
Şi tot nu–mi este rudă fericirea.

***

Întoarceți–vă–n voi, că–i ziuă mare
Şi–n gînd o să vă locuiască–o floare.

***

Patria nemuririi e în ceruri.
O guvernează marile–adevăruri.

***

M–am hotărît. Renunț la orice plată.
Nu vreau să mai fiu umbră. Niciodată!

***

Cît trăieşti — atîta mori
În privighetori.

***

Genune ochii ei, spre care zboară
Efigia tăcerii milenară.

A obosit această ţară
Şi nu doreşte nici să moară.

Poem la porţile cerului
Icoana–n mine a străfulgerat.
Te am pe tine, Doamne. Sunt bogat!

***

C–un cîntec înflori–voi toată zarea.
Din ea veţi rumpe ca pe–un crin mirarea.

Ferice
Magistru al indiferenţei lumii,
Am huma cerului şi cerul humii.

Cîntec de rege–apus
Sunt nicăieri, sunt daurit nimic,
Suprem ca rana–n care dau în spic.

Poetul
Slujitor al tăcerii
La templul Vegherii.

***

Oraşele din ceruri înserează,
Cînd tainele îşi tac ultima rază.

Pentru că nu dau minciunii plată
Moartea–mi n–o să vină niciodată.

***

Prin grădinile cu îngeri
Trece sufletu–mi în plîngeri.

***

Cu deznădejdea–n brațe lumea trece
În golul lumilor să se înece.

Damnare
Azi nu ne rămîne
Ca să fim şi mîine.

***

Biserica–mi e cer, un clopot–zarea,
E ora cînd m–asfinte depărtarea.

Psalmul preanădejdii
Doamne, stăpîn pe îngeri şi albine,
Umple cu adevăr stupii din mine.

***

Aleşii deziluziei, Poeții
Sunt viii morții şi murițiii vieții.

Din mine–n tine zbor, serafic vid,
Ca Duhul — spulber fericit — prin zid.

***

Vieţii care moare, morţii vieţuind
Am rămas etern de muritor colind.

***

De Dumnezeu e greu sufletul meu,
De–al tău suspin cerul ce sunt e plin.

***

Miroase–a Tu, a Tu doar amiroase,
N–am cunoscut parfumuri mai frumoase.

***

Sunt fărărostul rostului suprem
Şi că n–aş fi fără de rost mă tem.

***

Asist la moartea morţii, mi–o descînt
Şi că rămîn în viaţa–i mă–nspăimînt.

***

Din ceruri plîns e–al mierlelor popor,
De dragul căruia trăiesc să mor.

Cheie de boltă are Dumnezeu,
Pe care o rîvneşte gîndul meu.

***

Am ajuns statuia vîntului ceresc.
Moartea mă trăieşte. Eu n–o mai trăiesc.

***

Citi–voi universul ca pe–o carte,
De care Clipa doar mă va desparte.

Somnul uitării

În zori, cînd din uitare m–am trezit,
Ornicul inimii s–a desfrunzit.

Timpului–Dumnezeu

Dintre tăceri etern eşti Tu,
Mirare eu, miracol nu…

În van

Mi–am dus iubirea–n crîng să se vindece
Şi–a ajuns cînt bolnav de–alte cîntece.

***

De–atîtea vieți prin moarte gîndu–mi plimb
Şi tot nu port din tainele ei nimb.

De patimi greu, am devenit un hău.
Rog, împrumută–mi azi sufletul tău.

***

Nu voi să vă tot mor cît mai frumos.
Mai bine–nveşnicesc un chiparos.

***

Eu te cuprind cu necuprinsul firii
Să–ți înflorească–n piept toți trandafirii.

***

Am sigilat în viața mea pustiul,
Dar tot mă mai confund cu preatîrziul.

***

Captivul sunetelor din cuvinte
De cînd am devenit nu mai țin minte.

***

Sunt hăulit de îngeri cînd mă–mbăt
De ochii ei, prin care ceruri văd.

Poem cifrat

Culoarea Unu plînge, alergînd
Spre Tatăl ei şi–al nostru clopotînd.

În zori oamenii sunt ca nişte prăzi
Ce–şi caută chiar viaţa lor prin lăzi.

Rugăciune
Dă–mi departe, dă–mi aproape,
Cît o moarte sub pleoape.

Durerea bucuriei
Unduitor, sufletu–i precum crinul,
Îți bea durerea toată, ca pe vinul.

***

Lăudată fie gura ce condamnă impostura.

Anticatren
(Variantă)
Cît trăim atît murim,
Cît murim atît trăim.

***

Mi–am dăruit o stare grea de flaut,
Visat exil în ochii ei să–mi caut.

Autograf pe trupul amintirii
Din sînii ei eu aş sorbi tot cerul
Şi tot n–aş şti ce–absurd este misterul.

Nu scriu poeme, doar singurătăţi.
Lacrimi de heruvimi le–or fi peceţi.

***

Dintre noi doi sunt cel mai vinovat
Şi nu mă pot ierta că te–am iertat.

***

S–a dus din mine taina la plimbare
Şi–acum doar schitul umbrei mă mai are.

***

Mi–i dor nespus de dorul
Căderii. Să–i fiu zborul.

***

Cu visul m–am ales, în care luna
Spune ce tace vîntul totdeauna.

***

Venii în viaţă ca să fug din ea
La braţ cu, preafrumoasă, Moartea mea.

***

În cer, cînd se cunună ai preanădejdii mirii,
Iisus Christos le prinde cătuşele iubirii.

Stea căutîndu–şi cerul, îmi izvodesc acum
Antumele postume, postumele de–antum.

Rerugăciune
Doamne, susură–Te în gînduri lin
Şi izbăveşte–ne de noi. Amin!

Sărmanii fericiţi
De–atîta fericire bătrîni, plopii au foarte
Unica moarte–n viaţă, eterna viaţă–n moarte.

***

De n–am trăda cuvintele mereu
Ne–ar rostui cu pururi Dumnezeu.

***

Înmiresmează–mi sufletul, Iubire,
Cu–a ta grădină — carte de citire.

***

Ninge cu flaute albastre
Peste tăcerea jertfei noastre.

***

Mi–s rob şi jude. Scut şi ghilotină!
Şi nu ştiu să te uit întru lumină!

O izbucnindă iarbă din pămînt,
Mă–ntreb cu rai pe buze: *Cine sînt?*

***

Mă moştenești cu visul. Doar cu dînsul!
Eu moştenesc cu inima şi plînsul.

***

Un rîu e dragostea migrînd prin mine
Spre marea ce o tăinuieşti în tine.

Portretul ființei

Un patrafir e zarea. Prin ea, cinstindu–mi soartea,
Cu trei garoafe–n mînă mă ocoleşte moartea.

***

Clipa ce sunt, o clipă de veacuri în neştire,
Are murirea lumii şi tot mai vrea murire.

***

Cel care–n veci ne–a fost — ne are
Şi–i clopot nins în fiecare.

***

Pe–oricare ram e–un suflet cîntător,
Orbit de–al cerurilor viitor.

Ei l–au înmormîntat pe Dumnezeu
În propriul lor vis și plîng mereu.

***

Să fii mereu — ce crîncenă căință!
Să fii cuvînt — ce nobilă sentință!

Răsărit în Apus

Cînd voi da muguri, cînd voi înflori
Abia atunci cu–adevărat voi fi.

***

Tîrziului achit durerea toată.
Tîrziul meu se cheamă Niciodată.

***

Din pomi de văzduh cad liniști albastre și coapte.
Privirile noastre atunci își strîng zările toate.

***

O întreruptă moarte, Somnul,
Mă duce–n brațe, pînă–n Domnul.

***

Groparilor, eu sunt murit de–o viață
Și–s îngropat în lacrimă, nu–n ceață.

Din cărți de cer hieroglife ning.
Scriind cu ele, morțile îmi sting.

***

Sufletu–mi geme–n neştiute graiuri
Şi–i acompaniat de–un roi de naiuri.

***

Sunt crinul singur de la geamul Morții
Pe care–l rup tăceri din taina bolții.

***

Rob neimpus al sufletului Tău,
Eu sunt nespusul ce–l respun mereu.

***

La porți de Dumnezeu, în sărbători,
Răsar colinde cu colindători.

***

Zilele grăbite mă trăiră toate.
Mi–am pierdut o viață, mi–a rămas o moarte.

***

Găzduieşte–mi sufletul, Iubire,
Pîn–oi fi psaltire cu–amintire.

De–un veac visez sub clopot amurgit
Să fiu şi să refiu un infinit.

***

Editul inedit mă guvernează:
Sunt cneaz tăcerii ce mă cuvîntează.

***

Simt c–apun ferice pe–al luminii plaur.
Moarte bună vouă, întristări de aur.

***

Din taină muşc, să văd cu ochii firii
Miezul de adevăr al pustiirii.

***

Inima mea e–un cimitir în floare.
Aici din vreme–n vreme vina moare.

Psalmul tăcerii

(Variantă)

Lumina are gust de beznă veche.
Rămînă deznădejdilor pereche.

Viscol

Mi–i pieptul plin de ordinele iernii.

Prezent Trecut din Viitor,
Lasă–mi surparea să nu mor.

Mamei

Fărîma mea de tainic rai
O dau nemorții–n care stai.

***

Eu te iubesc urîndu–te senin
Şi te urăsc iubindu–te deplin.

Poem din viitor

(Variantă)

În zori i–a părăsit pe toți misterul.
Inimă–ndoliată are cerul.

Noi însele

Fragile clipe trecătoare dintr–o istorie eternă.

***

Te–am căutat în cîntec, dar nu eşti
Decît potirul lacrimii cereşti.

Sufletul

Zi de zi își face cruce
Şi, plîngînd, în cer se duce.

Eu lupt cu timpul, lupt şi pierd mereu
Şi uit că timpul este Dumnezeu.

***

M–am răsturnat din şaua eternului în lut.
Trăiescu–mă–n mirarea cea făr' de început.

Poem de har

De El alături, dincolo de sine,
Vîsleşte–n marea zărilor divine.

***

Cînt cînd sînt. Deci, sînt cînd cînt!

***

(Variantă)

Noi am murit, însă nu vrem să ştim
Şi doar în viața morții mai trăim.

***

Lacrima lumii a rodit în mine
Peceți de stea cu diamante pline.

***

Am fugit de mine însumi
În surîsul ce mi–i plînsu–mi.

Ochii cînd ni se–ntîlniră
În Iisus se–nnemuriră.

***

(Variantă)

Deprinde–ne–om în moarte să trăim
Cum ne–am deprins în viață să murim.

***

În cartea bolții scrisă–i taina morții.

Poem alb

Nu poate inima să cînte
Cînd sufletu–n icoane–asfinte.

***

Beau mierea morții, iad ascund sub haine,
Da–n mine triluie un cor de taine.

***

Sînt ctitorul luminii, unul din mine sînt,
Suflet pe nai se cheamă–al meu cuvînt.

***

Pustie sunt, înnobilat dezastru,
Scris de mirări pe cerul lor măiastru.

Cînd m–oi stinge în toţi aş mai cere
Să rămîn în cuvîntul *Tăcere*.

***

Ninge cu evlavii de adio stins,
Iar eu cred, Murire, că de tine–s nins.

Cîntec Domnesc
Împlîntă–ţi cîntecul în mine
Ca un hanger plîns cu rubine.

***

Alai ceresc pe sufletu–mi se cerne.
Vecia de la geam îmi face semne.

***

Mă cutreieră tristeţea în veşminte diafane.
Sunt plecat de–o veşnicie. Sunt la secerat de taine.

***

Pîlpîie–n mine poezia lunii.
Scriu cu tăceri. Le–ngroapă–n psalmi gorunii.

***

În cer mîhnirile se sting.
Psalmodierile mă ning.

Însumi tristețea, dangăt în pustie,
Sunt preabătrîn de tine, Poezie.

***

Clipa de suspine mă zidește–n Tu.
Pot pleca din mine, din iubirea–Ți nu!

***

Credeam că sunt eternul și te credeam o sîntă,
Uitînd că–n ochii noștri de mult pustia cîntă.

***

Voiam, Durere, să te frîng,
Dar început–am să te plîng.

***

Din pridvorul sufletului meu
Lin mănăstirește Dumnezeu.

***

Lumina întunericului bem
Din cești de rai, de iad și tot mai vrem!

***

Tot vîslind prin zodii, printre sfere chiar,
Ne iubim în viață, dar în moarte? dar?

Descojit de taină, trupul Ierului.
Spusa mea–i o Ană–n cartea cerului.

Poem din viitor

Deodată–a fulgerat în toți misterul.
Doliu de sfîntă nuntă poartă cerul.

***

(Variantă)

Absurd ca nimeni altul e Timpul. Noi nu–l ştim —
Facem popas în moarte — etern să dăinuim.

***

(Variantă)

Timpu–i cioburi pe drum. Drumul a asfințit.
A venit Anul Nou. Numai eu n–am venit.

Răsărit de apus

Pentru Lumina

Surîsul ucigaş te aparține.
De–aceea umbra se tot naşte–n tine.

Mamei

(Variantă)

Timpu–i cioburi pe drum. Drumul a asfințit.
A venit Anul Nou. Numai tu n–ai venit.

De pe buzele ei cădeau, surîzînde, cuvintele,
Căutîndu–şi cu zel, ca pe mărgăritare, mormintele.

Sunt

Pentru Natasha St. Pier

Rar mă–ntîlnesc cu fericirea.
Metaforei i–s amintirea.

Cimitir înstelat

Linişte de mormînt. Doar îngeri zboară
Ca sufletu–mi: Din iarnă–n primăvară.

***

Traianus sunt sentințele tăcînd
În tribunalul ultimului gînd.

***

(Variantă)

Tot viitoru–mi e–n trecute toamne
Şi–n viitor mi–i tot trecutul, Doamne!

***

(Variantă)

Între El şi Ea
E–o silabă: Da.

Boltă de clopote bătînd
În turla nopții care sînt.

***

Aduceți–mi pe tava de îngeri zugrăvită
Cupa de lacrimi plină şi taina înflorită.

Poem la nesfîrşit

Veşnică mamă ni–i această piatră,
Îngenuncheată–n veci, pururi ne iartă.

***

Sunt madrigal, sporind prin infinit,
Pe care moartea l–a înveşnicit!

2000—2006

…Să mă iertați pentru ce n–am scris…

TRAIANUS
«Atentat la Veşnicie»
EDIȚIA A II-A

Editor: *Ion Şarban*
Redactor–sfetnic: *Nicolae Fabian*
Lector: *Tudor Palladi*
Tehnoredactor: *Alexandru Bostan*
Cules: *Ludmila Balaniuc*
Şarjă: *Petru Gheţoi*

«Grafema Libris»
R. Moldova, Chişinău, str. Bucureşti 68, of. 313
tel./fax: (+373 22) 202-555; tel.: (+373 22) 202-553
www.grafema.md, grafema@moldova.cc

615 maxime şi reflecţii, 346 recviemuri
Date la cules: 3.IX.2006
Bune de tipar: 17.II.2007
Ediţia a doua: 4.10.2007